

ВІЧНИЙ СКАРБ

№5 (98)
ТРАВЕНЬ
2011

ЩОМІСЯЧНА
ХРИСТІЯНСЬКА
ГАЗЕТА

Не самим хлібом житиме людина,
але кожним словом, що виходить з Божих уст (Матвія 4:4).

Весна

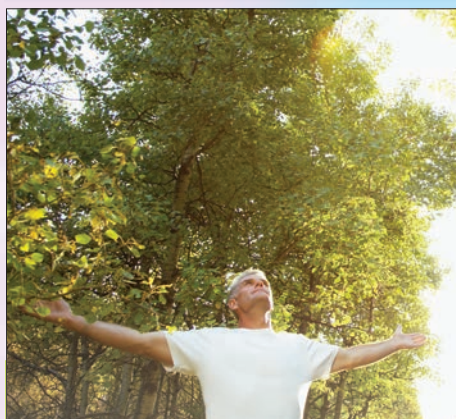
*Іде весна. Блищить трава росю,
Вогняні роси сяють на квітках,
І жайворонок грудкою малою
Застряг в блакитно-ясних небесах.*

*Іде весна. Шумить ріка в долині,
Туман густий там кудель свій пряде,
А потім стелиться на полонині...
Полями рівними вже плуг іде.*

*Весна в вінку, розкішна і весела,
Розсипала над яром пелюстки
І одягає чорні ще дерева
В зелені шати, свіжії листки.*

*Іде весна. Здіймається угору
Могутня пісня до самих небес,
Пливе через долини, через гори,
Звучить псалом: «Христос воскрес!»*

М. Подворняк

Коли Він прийде?

2

Кожне творіння має
Творця

5

Люди високої мети:
Майкл Фарадей

8

Пора опомнитися!

10

Александро Буйон

■ **Багатьох людей дивує той факт, що Ісус не повідомив точної дати й часу Свого повернення. Причина цього, імовірно, криється в природі людського серця. Якби ми знали точний час, ми б ігнорували Його поради щодо того, як нам потрібно жити. А за кілька годин до Його запланованого повернення ми б похапки намагалися до цього підготуватися. Але така підготовка не принесла б жодної користі. Ось чому Ісус прийде несподівано. Він Сам сказав: «Про той же день і годину не знає ніхто: ані небесні ангели, ані Син, а тільки один Отець» (Матв. 24:36).**

Коли Він прийде?

Говорячи про Своє повернення, Ісус підкреслив, що все відбудеться, як за днів Ноя: «Бо так, як у ті дні перед потопом їли й пили, одружувалися і виходили заміж – аж до того дня, як Ной увійшов у ковчег, і ніхто не знав; аж ось прийшов потоп і забрав усіх, – таким буде і прихід Сина Людського» (Матв. 24:37-39).

Нічого поганого у створенні сім'ї немає. Той факт, що люди одружуються, не є ознакою Другого приходу. Основна думка в тому, що повернення Ісуса станеться несподівано. Коли воно відбудеться, люди будуть жити своїм звичайним, сповненим турбот життям. Лише деякі стежитимуть за ознаками часу. Так було за днів Ноя. Люди були настільки зайняті своїм життям, що в них не залишалось часу для Бога. Коли Ной почав говорити їм, що світ скоро буде затоплений, ніхто йому не повірив. Люди подумали, що Ной збожеволів, і глузували з нього.

Вістка, що проповідував Ной, не користувалася популярністю. Прийняти її – означало виставити себе на посміховисько. Так само сьогодні біблійна вістка видається дивною для нашого покоління. Дехто говорить, що вірити свідченням Біблії – нерозумно. Так само це сприймалося й за днів апостола Павла, який писав: «Бо слово про хрест є безумством для тих, що гинуть, а для нас, які спасаємося, це – Божа сила» (1 Кор. 1:18).

Люди перед потопом не були готові до цієї події, у такому ж самому стані буде багато людей, коли повернеться Ісус. Апостол Петро говорить, що перед Другим приходом історія повториться. «...В останні дні прийдуть із насмішками кепкуни... і скажуть: Де обітниця Його приходу? Бо відколи впокоїлися батьки, все залишається так, як від початку творення!» (2 Петра 3:3, 4). Багато хто буде висміювати ідею повернення Ісуса. Вони будуть переконані, що все, як завжди, йтиме своїм плином, і наполягатимуть на тому, що нічого страшного ніколи не відбудеться. Зрештою до всіх, хто готується до Другого приходу Христа, вони ставитимуться так, наче ті прибульці з іншого світу.

У наступних віршах апостол Петро намагається пояснити очевидну затримку: «Це одне хай не буде приховане від вас, улюблені: один день у Господа – мов тисяча років, а тисяча років – немов один день! Не бариться Господь з обітницею, хоч це деякі вважають за зволікання, але є довготерпеливий до нас, не бажаючи, аби хтось загинув, а щоб усі прийшли до каяття» (2 Петра 3:8, 9).

Дві думки особливо важливі у словах Петра. Перша – це короткочасність людського життя. Скільки років

людина може прожити сьогодні? В Японії недавно померла жінка, якій було 113 років. Але хіба можна порівняти ці роки з вічністю? Тому Прихід Ісуса не затримується. Порівняно з Богом вічністю люди живуть не більше ніж мілісекунду.

Друга думка стосується Божої милості. Господь любить людей. Якби все залежало від Його любові, кожен отримав би спасіння, але спасіння вимагає особистого рішення. Ніхто не може втручатися в це. Бог створив людину вільною моральною істотою. Він залишає за нею право вибору. І хоч Він дав нам Своє Слово для того, щоб наслідки вибору були зрозумілі, проте вибір залишається тільки за нами.

Бог любить людство й довготерпить усіх. Однак це ще не свідчить про те, що Він не повернеться чи що двері благодаті будуть відчинені вічно. Петро продовжує: «А Господній день прийде, мов злодій уночі, коли небо з гуркотом пройде, а розпечені стихії розплавляться, і земля та діла, що на ній, згорять» (2 Петра 3:10). Тут знову наявний елемент несподіванки. Злодії не дають нам знати наперед про той час, коли вони прокрадуться до нас у дім. Петро порівнює повернення Ісуса з непередбаченим пограбуванням. За допомогою порівняння він указує на несподіванку.

Ісус бажає, щоб Його діти завжди були готові. Тому Він сказав: «Стережіться, щоб ваші серця не обтяжувалися ненаситністю та пияцтвом і життєвими клопотами, і щоб не надійшов на вас той день несподівано, наче пастка, бо прийде він на всіх, що проживають на поверхні всієї землі. Тож пильнуйте, постійно моліться, щоб змогли ви уникнути всього того, що має відбутися, – і стати перед Сином Людським» (Луки 21:34-36).

Сьогодні багато хто думає про те, що відбувається тут і зараз. Вони переконані, що не варто розмірковувати про Небеса, оскільки на Землі багато цікавого. «Життя коротке, – вважають вони, – і ми не можемо витрачати його, керуючись утопічними мріями. Ми повинні бути практичними».

Ми повинні бути практичними? Дозвольте мені як контраргумент навести вам приклад, узятий в одного письменника. Припустимо, що ми живемо сто років і наші дні наблизилися до кінця. Ми виявляємо, що інші мають рацію. Небес не існує. Прихід Христа не більше ніж утопія. Вічного життя немає. То що ж я втрачу, якщо нічого немає? Нічого! Я абсолютно нічого не втрачаю, якщо я прожив своє життя як добропорядний християнин. Але давайте припустимо, що в кінці нашого життя ми зробимо висновок, що Біблія є істинною. Небе-

са реальні, вічне життя теж реальне, і Христос справді прийде, щоб узяти із Собой тих, хто до цього готовий. У такому разі, якщо раніше ми не прислухалися до закликів, які лунали зі сторінок Біблії, ми все втрачимо. Цей висновок простий і водночас реальний та правдивий.

Дуже скоро настане день, коли люди прокинуться, як зазвичай, аби виконувати свої повсякденні обов'язки. Робітники на заводах почнуть працювати. Клуби та розважальні центри будуть переповнені. Люди, як завжди, будуть чинити добро і зло в гонитві за своїми мріями. Нічого незвичайного. Усе так само, як було за днів Ноя.

Раптом на небесах з'явиться маленька хмаринка. Кожної секунди вона буде ставати дедалі більшою. Земля почне трястися з неймовірною силою. Ось як апостол Іван описує цю сцену: «І я глянув, коли Він відкрив шосту печать. І був великий землетрус, і сонце стало темне, як той волосяний міх, а весь місяць став, наче кров. І небесні зорі попадали на землю, як смоківниця скидає свої плоди від сильного пориву вітру. І небо відійшло, згорнувшись, як сувій; і кожна гора та острів зрушилися зі своїх місць. А земні царі, і вельможі, і тисяцькі, і багатії, і сильні, і кожний раб, і кожний вільний сховалися в печерах та в гірських ущелинах, гукаючи до гір та до скель: Упадіть на нас і сховайте нас від обличчя Того, Хто сидить на престолі, та від гніву Агнця! Бо прийшов великий день Його гніву, – і хто може встояти?» (Об'явл 6:12-17).

Доки одні з жахом тікатимуть, ті, які очікували Другого приходу й готувалися до цього дня, піднімуть руки й вигукнуть: «...Це наш Бог, що на Нього ми мали надію – і Він спас нас! Це Господь, що на Нього ми мали надію, – тішмося ж ми та радіймо спасінням Його!» (Ісаї 25:9).

Світ, як достиглий плід, чекає на свої жнива. Христос повертається, щоб покласти край довгій і сумній історії гріха. Він повертається, щоб забрати саме вас додому, щоб сказати, що Він завжди сподівався побачити вас у вічності разом із Ним серед спасених. На Небі для вас готове місце, і ваша присутність там дуже бажана. Ви – найдорожче, що є в Ісуса на Землі. Ви – такі, які є, з усіма вашими радощами і печаллями, переживаннями і конфліктами, з усіма гарними якостями й помилками, – необхідні Йому. Настільки необхідні, що Він приходив для того, аби померти за вас на Голгофському хресті, і тепер повертається, щоб забрати вас із Собой додому. Чи готові ви до цього?

Відповідь за вами.

Благодарю Создателя за жизнь

Благодарю Создателя за жизнь,
В которой, несмотря на все напасти,
Сверкает солнце, птицы рвутся ввысь,
В которой, кроме горестей, есть счастье.

Благодарю за ночь и за рассвет,
И за молочно-белые туманы.
За голубой апрельский первоцвет
И за весну, что лечит наши раны.

Благодарю за всех своих друзей,
За их заботу, чуткость и внимание,
Когда в душе становится теплей
От их святого сопереживания.

Встречая утром нежную зарю,
Склонюсь пред Богом
в дивном восхищенье.
Но более всего благодарю
Его за крест, за счастье искупленья.

Лариса Сенцова

СВЯТИСТЬ ХРАМУ

Ісус ще раз окинув проникливим поглядом занечищений двір храму. Очі всіх були прикуті до Нього. Священик і старійшина, фарисей і язичник із подивом і страхом дивилися на Того, Хто стояв перед ними у величчі Небесного Царя. Божественність просіяла кризь людську природу, надаючи Христові не бачених досі гідності й слави. Люди, які стояли біля Нього, відсахнулися, наскільки дозволяв натовп. Спаситель залишився в оточенні лише кількох учнів. Усі замовкли. Запанувала гнітюча тиша. Христос заговорив із такою силою, що всі здригнулися, ніби від пориву вітру: Написано: «Мій дім буде названий домом молитви, ви ж робите його печерою розбійників». Його голос, як сурма, лунав по цілому храму. Невдоволення на Його обличчі здавалося пожираючим вогнем. Він владно звелів: «Заберіть оце звідси».

Три роки тому керівники храму були засоромлені тим, що тікали від наказу Ісуса. Відтоді вони не переставали дивуватися, як могли злякатися і так беззастережно підкоритися цій простій Людині. Їм здавалося неможливим, щоб така ганебна покірність ще будь-коли повторилася. Однак цього разу вони злякалися ще дужче і квапливо підкорилися наказові Ісуса. Ніхто не наслідився поцікавитися, чи мав Він право на такий наказ. Священики й торговці тікали від Його очей, женучи перед собою худобу.

► Рембрандт Харменс ван Рейн
Вигнання торговців із храму

ВІДКРИЙ СЕРЦЕ ДРУГОВІ

Психолог (якщо він узагалі доступний) може призначити консультацію в зручний для нього час. Однак є Той, від Кого ми можемо отримати допомогу в будь-який день тижня і в будь-який час. Як і Давид, ми можемо звернутися до Господа. Давид знав, що Господь чує його голос, і це підтримувало його.

Навіть світські психологи рекомендують клієнтам, котрі вірять у силу молитви, молитися. Усі ми, навіть якщо не страждаємо від такої серйозної проблеми, як депресія, можемо відчувати благотворний вплив молитви. Вона допомагає людям почуватися краще. Немає значення, яке наше становище або наскільки сильна наша зневіра, взаємовідносини з Богом можуть дати нам надію, підтримку та зцілення.

ХРИСТОС ПОМЕР НАВІТЬ ЗА ТЕРОРИСТІВ

Грудневого ранку 1967 року я розмовляв із групою ув'язнених однієї з в'єтнамських зон. Ганок буддистського храму слугував мені за кафедру. На плакаті над моєю головою були слова апостола Павла, колись сказані тюремними вартовими у Филипах: «Віруй в Господа Ісуса Христа – і спасешся ти та твій дім» (Дії 16:31).

Цього ранку слухачів моїх налічувалося 48 осіб, які всього-на-всього за кілька місяців до цього були закоренілими злочинцями – змовниками, паляями, терористами, злодіями й убивцями. Тепер їхнє життя змінилося: вони стали мирними, люблячими християнами. Вони благали, щоб їм дозволили прийняти хрещення й зарахували до членів Церкви Адвентистів Сьомого Дня. Телебачення, радіо й преса сповістили всьому світові про їхнє навернення.

Яка ж сила змінила їхнє життя? Хто зняв із них тягар провини й засудження? Хто прийняв неминуче покарання за їхні гріхи та злочини?

На це запитання є тільки одна відповідь: усе це зробив Ісус Христос, постраждавши за них і за нас на Голгофі. Апостол Павло пише: «Ми бачимо, що коли ми були безсилі допомогти самим собі, за грішних людей помер Христос» (Римл. 5:6 – переклад Філіппса). Христос помер і за в'єтнамців, і за американців, і за всіх грішних людей нашої планети. Усі грішники варті одного – смерті. Вони приречені. Над ними висить неминуче покарання: відплата за гріх – смерть. За гріхи треба платити.

Дякувати Богові, Послання апостола Павла не закінчується на цьому. Він вселяє в грішника впевненість, що «Божий дар благодаті – вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім» (Римл. 6:23).

«Божий дар благодаті» – ось чого потребують в'єтнамці. Цього потребуємо ви і я. Аби ми не померли вічною смертю, Хтось інший має бути нашим Заступником і сплатити борг за наші гріхи та злочини, щоб задовольнити вимоги Божого Закону.

БЕРЕЗА

Я не п'ю березового соку:
Деревині від того болять.
Хай росте, зеленіє щороку
І черпає гілками блакить.

І мені на душі стає добре,
Усміхаюсь привітно все я,
Коли ген зазирає за обрій
Довгокоса береза моя.

■ Варвара Гринько

**«Ти блаженний, Ізраїлю!
Який інший народ, якого
спасає Господь, як тебе?
Він Щит допомоги твоєї, і
Меч Він твоєї величності.
І будуть твої вороги при
тобі упокорюватись, а ти
по висотах їх будеш сту-
пати» (П. Зак. 33:29).**

Щастя в Господі

Це завершальні слова останнього благословення, яке виголосив Мойсей перед тим, як зійти на гору Нево й померти. Слова «щасливий» і «блаженний» – синоніми. Що таке щастя? Не таємниця, що кожен на Землі шукає щастя. Доктор Альберт Швейцер, відомий священик, філософ, лікар, місіонер і знавець музики, дав коротке, але правильне визначення поняттю щастя. «Щастя, – сказав він, – не що інше, як гарне здоров'я і погана пам'ять». Коли ми вперше почули це визначення, то подумали, що ми, мабуть, найщасливіше подружжя на Землі, бо в обох було гарне здоров'я й не дуже гарна пам'ять – особливо на імена!

Життя нелегке, і чим старшими ми стаємо, тим важчим воно здається, принаймні для декого. Один

відомий проповідник був настільки переконаний у тому, що люди, яким за 50 років, мають більше проблем, що заявив: якби він був президентом Сполучених Штатів Америки, то дав би кожній людині, якій за 50 років і яка не має судимостей, медаль «Пурпурове серце» (медаль за поранення під час бойових дій). Звичайно, це крайня позиція й навіть смішна, адже чудовий вік – близько 50 років – або благородний – близько 60 років – може стати найкращим віком у нашому житті!

Коли в історичний червневий день 1815 року закінчилася битва під Ватерлоо, британські офіцери хотіли зрозуміти, що ж сталося. Вони розпитували багатьох солдатів, які брали участь у вирішальній битві проти Наполеона. Один піхотинець сказав: «Не питаєте мене,

бо я нічого не знаю, оскільки цілий день тягнувся по багнюці, а на мене натикався кожен мерзотник, у якого був кінь».

Так відбувається і з більшістю. Життя – це реальний земний бій у багнюці! Навколо нас можуть відбуватися великі події, хоч ми можемо не усвідомлювати цього. У цій теperішній битві ми можемо здобути собі мало слави, але це неважливо. Ми блаженні й щасливі, бо Господь любить нас. Він спас нас, і ми зробили свій внесок у Його остаточну й цілковиту перемогу. Він – щит нашої спасіння та могутній меч.

Відчувати себе щасливим можна тоді, коли ділишся щастям з іншими. Розкажіть про ваше щастя в Господі. Ви будете приємно здивовані: розповідаючи, відчуєте ще більше радості, ніж раніше.

Більше віри

**Неспокій не будує, а вбиває.
Єдиний спосіб уникнути неспокою — віддати всі скорботи Христу. Не будемо зосереджуватися на темній стороні. Будемо плекати бадьорість духу**

«Якби ми привчили нашу душу мати більше віри, більше любові, більше терпіння, більше повної довіри до нашого Небесного Отця, то відчули би більше миру і щастя, переживаючи життєві

конфлікти. Господу не до вподоби, щоб ми непокоїлися і виривалися з рук Ісуса. Він — єдине джерело будь-якої милості, здійснення всіх обітниць і всіх благословень... Наша мандрівка справді була б самотньою, якби не Ісус. «Не залишу вас сиротами» (Івана 14:18), — каже Він нам. Будемо ж плекати Його слова, вірити Його обітницям, повторюючи їх удень, розмірковуючи про них уночі, — і будемо щасливими.

РАДІСТЬ В ІСУСІ

«Завжди радійте» (1 Сол. 5: 16).

► Світська радість ілюзорна. Іноді нам здається, що світ сповнений радості. Віруючий дивиться навколо, і життя здається йому несправедливим. Грішні люди розкошують, тоді як чимало вірних Божих дітей страждає від болю. Однак Ісус запевняє нас, що так буде не завжди. Крім того, зовнішність часто оманлива. За своєю природою ми схильні помилково вважати, що інші щасливіші й успішніші, ніж ми.

► Горе, смуток і туга обернуться на радість. Це основна думка в обітницях Ісуса. Віруючі повинні плекати надію, що смуток не просто мине, але поступиться місцем радості.

► Колишній біль буде забутий. Згадки про біль часто викликають чимало негативних емоцій. Багато хто із психотерапевтів докладає величезних зусиль, щоб мінімізувати вплив минулого на сьогоденне життя своїх клієнтів. Ісус запевняє нас: як жінка, народивши дитину, забуває про біль, дивлячись на немовля, так і Його послідовники колись забудуть біль.

► Ніхто не забере нашу радість. Радість, запропоновану нам Ісусом, ми не здатні зараз зрозуміти повністю. Ісус дарує нам досконалу, безперервну радість, яку жодний ворог не зможе забрати в спасених.

Я во всем Твой почерк вижу

Я найду Тебя повсюду:
В ручейках, весной журчащих,
В переливах изумруда,
В колокольчиках звенящих.

Я услышу Тебя в песне,
От которой сердце плачет,
В птичьем пении чудесном,
В ветра шепоте горячем.

Я в грозе Тебя услышу,
В затаенных раскатах грома.
Ты повсюду говоришь мне,
Голос Твой такой знакомый.

Я любовь Твою замечу
В чьей-то ласковой улыбке,
В блеске звезд, в желанной встрече,
В своем праве на ошибки.

Я ее увижу в розах,
В материнском теплом взгляде,
В желтых шариках mimosa
И в огромном водопаде.

Я пойму Твои уроки
И в избытках, и в лишениях,
И в советах, и в намеках,
И в ответственных решениях.

Я ловлю Твое дыханье
В превосходных ароматах,
Вижу я Твое сиянье
В нежно-розовых закатах.

Я найду Тебя в твореньях,
Созданных Твоею кистью:
В облаках, в лучах весенних,
В шелесте кленовых листьев,

В свете дня, в ночной прохладе,
В необъятных гор величье,
В колоске, в лазурной глади,
В совпадениях и в различьях...

Я Тобою восхищаюсь,
Я во всем Твой почерк вижу!
И в одном всегда нуждаюсь —
Чтоб к Тебе быть сердцем ближе.

■ Татьяна Загний

Не бійся

Бог покликав Авраама й обіцяв дати йому численне потомство. Однак минали роки, а спадкоємця все не було. Авраам багато думав про цю проблему, і вона стала основною причиною його неспокою. Вірші 2 і 3 розкривають суть страху Авраама: «Отож, Ти не дав нащадка мені, і ото мій керівник — спадкоємець мені». Ці слова відображають прагнення кожної людини — бажання зберегти себе в нащадках, мати щось, що збереже наш вплив навіть після нашої смерті.

Відповіддю Бога на неспокій Авраама були слова: «Не бійся, Авраме, — Я тобі щит, нагорода твоя вельми велика» (Бут. 15:1). Наше теперішнє і майбутнє життя, а також наша вічна доля знаходяться в руках Небесного Отця. Він знає, що однією з найбільших потреб людства є свобода від неспокою, і Він бажає, щоб ми були спокійні в теперішньому та впевнені в майбутньому.

Братерська любов

Христос не визнавав національних розмежувань, відмінностей за статусом чи переконанням. Книжники та фарисеї бажали зробити небесні дари місцевою, національною особливістю, недоступною для інших членів всесвітньої Божої сім'ї, але Христос прийшов, аби зруйнувати всі стіни роз'єднання. Він прийшов показати, що Його дар милосердя та любові так само неможливо вмістити в якісь рамки, як і повітря, світло або потоки дощу, який освіжає землю.

Життя Христа встановило релігію, в якій немає жодних каст, релігію, в якій юдеї і язичники, вільні і раби об'єднані узами єдиного братерства та рівні перед Богом. Жодне політичне питання не впливало на Його дії. Ісус не розмежовував сусідів і чужих, друзів і ворогів. Кожен, хто звертався до Нього, був для Спасителя дорогоцінною душею, котра прагне води живої.

Жодного разу Він не пройшов повз людину, вважаючи її недостойною, а навпаки, бажав застосувати Свою цілющу силу, допомагаючи кожній душі. Де б Ісус не був, Його уроки завжди були слухними й відповідали обставинам і часу. Будь-яке зневажливе чи образливе ставлення людей до своїх ближніх дедалі більше зміцнювало переконання Ісуса в тому, що вони гостро потребують Його боголюбського співчуття. Він прагнув вселити на-

дію в найбільш згрубілих й озлоблених, даруючи їм упевненість у тому, що вони зможуть стати бездоганними й чистими, здобувши такий характер, який зробить їх справжніми дітьми Божими.

Часто Ісус зустрічав людей, одержимих сатаною й неспроможних вирватися з його пастки. До тих, хто втратив мужність, пройшов через випробування, зачепав духом, Він звертався зі словами найніжнішого вияву турботи та співчуття, словами, які були потрібні людям і доступні для розуміння. До інших Ісус з'являвся під час рукопашної сутички з ворогом людських душ. Таким Спаситель давав мужності й бажання вистояти, запевняючи їх у тому, що вони, без сумніву, переможуть, бо ангели Божі на їхньому боці й обов'язково допоможуть виграти цю боротьбу.

За столами митарів Він сидів як почесний гість, Своїм співчуттям і

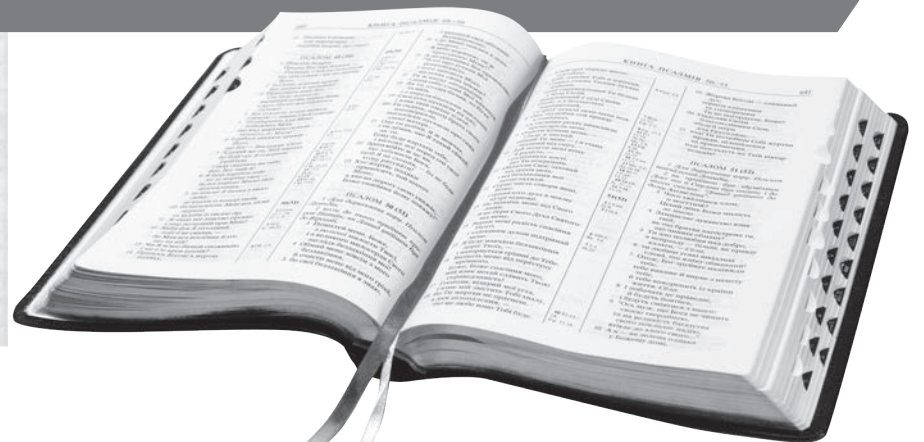
доброю показуючи, що визнає їхню людську гідність. Оточуючі щиро бажали виявитися гідними Його довіри. У їхні стражденні серця слова Ісуса вливалися блаженним, цілющим потоком бадьорості. У них прокидалися нові прагнення, і для них, відкинутих суспільством, відкривалася перспектива нового життя.

Будучи євреєм, Ісус вільно спілкувався з самарянами, незважаючи на всі фарисейські звичаї Свого народу. Усупереч упередженням, Він не нехтував гостинністю цього зневаженого юдеями народу. Ісус ночував із ними під одним дахом, з ними за одним столом споживав їжу, приготовлену й подану їхніми руками, навчав на їхніх вулицях і поведився з ними надзвичайно чемно й по-доброму. І коли Він привертав до Себе їхні серця людським співчуттям, Його Божественна благодать приносила їм визволення, відкинувши юдеями.

Біблія відповідає на запитання читачів

Запитання: Існує гіпотеза, що Ісус не воскрес, а залишився живий після розп'яття. Мовляв, потім Він отямився й вийшов із могили. Наскільки правдивою може бути така думка?

Борис

Відповідь: Якщо уважно дослідити у Святому Письмі події під час розп'яття Христа й після нього, то стає очевидним, що це неможливо. По-перше, Ісус, виконавши сотні пророцтв Старого Завіту, повинен був піти на смерть. Це була Його мета як Викупителя людства. Біблія говорить: «...Ми примирилися з Богом смертю Його Сина» (Римл. 5:10). Інакше місія Христа залишилася б невиконаною.

По-друге, якби сталося так, що Христос вижив, то невже б Він допустив, щоб «міф» про Його смерть 2000 років був основою християнської віри? Апостоли навчали: «Чи ви не знаєте, що ті з нас, які хрестилися в Ісуса Христа, хрестилися в Його смерть?» (Римл. 6:3). Якщо Ісус не помер, то невже Він, Проповід-

ник праведності й чистоти, допустив би таку широкомасштабну неправду?

По-третє, Христос просто не міг вижити в тих умовах. Безсонна ніч, страх, стрес, бичування, рани від цвяхів, врешті, відокремлена від крові лімфа в рані від списа: «Але один з воїнів списом проколов Йому бік, і тут же витекли кров та вода» (Івана 19:34). Усе це говорить про те, що Ісус помер через розрив серця.

Та й потім Його омивали (значить, кровотеча припинилася, кровообіг уже не відбувався), загорнули важкою тканиною з їдкими порошками (пахощами), поклали в герметично закриту печеру на холодні камені на добу. Навіть якби Христос був у комі, а потім вийшов із неї, чи міг би Він простромленими кінцівками

відкотити величезний камінь? Якби це й сталося, хіба загін римських воїнів злякався б цього настільки, щоб розбігтися?

По-четверте, якби учні знали, що Христос не помирав, навіщо було їм іти на смерть, захищаючи цю ідею? Це було б уже помилкою космічного масштабу.

Воскресіння Христа — це основа християнства. Біблія говорить: «Якщо ж Христос не воскрес, тоді віра ваша марна: ви все ще в гріхах ваших» (1 Кор. 15:17). Син Божий помер на Голгофі. Але сьогодні Він живий, оскільки Отець Небесний воскресив Його. Нині Ісус просить Отця простити гріхи тим, хто молиться до Нього, на підставі заслуг Його хресної смерті.

М. Балаклицький

■ За матеріалами газети «Разумный замысел»

КОЖНЕ ТВОРІННЯ МАЄ ТВОРЦЯ

Якось християнин запитав атеїста, чи не боровся він коли-небудь з думкою про те, що, можливо, Бог усе ж таки існує. «Так! – відповів атеїст. – Коли народилася моя перша дитина, я майже повірив у Бога. Споглядаючи цю мініатюрну, але досконалу людську істоту, я майже переконався, що повинен бути Творець».

Учені стверджують, що сучасна відеокамера порівняно з витонченою конструкцією сітківки й кришталіка ока здається дитячою іграшкою. Крихітні палички та різні колбочки, наявні в очі, перетворюють світло на електрохімічні імпульси. Усе це відбувається завдяки процесам, які неможливо відтворити навіть у найдосконалішій лабораторії. Мозок перетворює імпульси на диво – сприйняття. Щоразу, коли ми розплющуємо очі, розпочинаються інженерні, хімічні та інформаційні процеси.

Людське око не могло еволюціонувати протягом тривалого періоду часу, оскільки окремі його складові не приносять користі, якщо не діють спільно з іншими частинами цього складного механізму. Кришталік, який фокусує світло, нічого не вартий без сітківки, яка сприймає світло. А без нервових волокон, які доносять сигнали до мозку, отримане світло не виконає свого призначення.

Так відбувається з усім людським організмом. Легені, серце, нерви та м'язи виконують складні функції, які залежать від складних функцій інших органів.

Яке ж пояснення щодо людського організму здається найбільш переконливим? «І сказав Бог: «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою...» І Бог на Свій образ людину створив...» (Бут. 1:26, 27). Перші чоловік і жінка не могли з'явитися самі від себе. Біблія стверджує, що Бог створив їх на Свій образ. Про існування Бога свідчать не тільки чудеса людського організму, а й усе навколо нас, зокрема, небеса.

Відведіть погляд від міського

світла й подивіться вгору на нічне небо. Туманність, яку ми називаємо Чумацьким Шляхом, насправді є величезною галактикою, у складі якої мільярди космічних систем. Наше Сонце, а також планети Сонячної системи – маленька частинка Чумацького Шляху. Рух усіх цих небесних тіл синхронізований належним чином. Усі вони рухаються в межах своїх орбіт.

Який найбільш обґрунтований висновок можна зробити, знаючи про складну конструкцію й величезні розміри Всесвіту? Згідно з одним перекладом, біблійний текст звучить так: «Бог існує раніше за все, у Ньому і через Нього Всесвіт є єдиним гармонійним цілим» (Колос. 1:17).

Біблія стверджує, що наш Творець бажає спілкуватися з нами. Авраам був «названий Божим другом» (Якова 2:23). «І говорив Господь до Мойсея... як говорить хто до друга свого» (Вих. 33:11). А Ісус назвав Своїх послідовників «друзями» (Івана 15:14). Бог сподівається, що ми станемо Його друзями.

Нині мільйони людей відкинули атеїзм і на вернулися до Бога. Знаменитий фізик, лауреат Нобелівської премії Артур Комптон казав: «Для мене віра починається з того, що Вищий Розум створив Усесвіт і людину. Мені неважко мати цю віру, оскільки не можна заперечити, що там, де є план, присутній і розум. Упорядкованість Всесвіту свідчить про істинність найбільш величного твердження: «На початку – Бог»».

Наш Творець пам'ятає про кожного з нас. Він прагне подарувати нам вічність. Бог бажав зробити більше, ніж просто відкрити Себе через слова Писання, тому вирішив

прийти в наш світ як реальна Особистість. Він принизився до нашого рівня, щоб спілкуватися з нами.

Як Бог міг відвідати наш світ? В Ісусі «тілесно перебуває вся повнота Божества» (Колос. 2:9, див. також Івана 1:1-3). Ісус – «Божий Син» (Марка 15:39), Бог, Який став видимим. Сам Ісус сказав: «Хто Мене бачив, той і Отця бачив» (Івана 14:9).

Таким чином, якщо ви бажаєте дізнатися, яким є Бог, подивіться на Ісуса, представленого в Біблії. Неосвічені, трохи грубі рибалки покинули свої сіті, щоб піти за Ісусом, а маленькі діти юрилися біля Нього, щоб отримати Його благословення. Він прощав грішників, зціляв хворих, потішав засмучених. За Його наказом: «Перестань, ущухни», – миттєво вщухала буря.

Своїм життям Ісус довів, що Бог є любов. Він задовольняв людські потреби так, як ніхто інший.

Останнє славне відкриття Ісусом Божого характеру сталося на хресті. Там Він помер за нас. «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16).

Протягом багатьох століть люди роздумували про Бога, сподівалися на Нього, мріяли про Нього. Вони бачили вчинки Його рук у красі природи. Але жертва Ісуса заради нашого спасіння відкрила Бога якнайяскравіше. Він справді є Любов – вічна, безсмертна Любов!

Нині ви можете відкрити для себе Бога таким, яким показує Його Ісус. І тоді впевнено скажете: «Отче, я люблю Тебе!»

Не журіться

Не журіться про завтрашній день. Через поспішне планування ми можемо випустити з уваги найголовніше. Щоденна рутинна може відволікти нас від найважливішого і потрібного. Бог дав нам життя, Він створив наші тіла. Якщо Він має силу зробити це, то хіба не дасть їжу Своему творінню? Хіба не дасть необхідного одягу?

Черпайте натхнення з простих природних явищ. Птахи і квіти — одні з найбільш поширених у природі творінь. Ісус протиставляє їхнє життя неймовірно складному життю людей. Птахи не турбуються про завтра, а лілії не прагнуть одягатися за останньою модою, проте в них є все необхідне.

«Якщо ж польову траву, яка сьогодні є, а завтра буде вкинута в піч, Бог так зодягає, то чи не краще зодягне вас, маловіри?» (Матв. 6:30).

Турбота безглузда і даремна. Вивчення проблеми і пошук можливих рішень може бути продуктивним, але турбота за дня турботи не вирішує проблеми, навпаки, збільшує її негативний вплив.

Визначте пріоритети. Часто християни потрапляють у вир клопотів про матеріальне, а також інші питання можуть відвертати їх від того, що справді важливе в житті. Тому Ісус нагадує: «Шукайте перш за все Царства Божого і Його праведності, а це все вам додасться».

Вінстон Черчилль сказав: «Я пам'ятаю історію старої людини, котра на смертному одрі сказала, що в житті вона багато непокоїлася про те, чого так і не сталося».

► «Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лиця? Якщо я на небо зійду, – то Ти там, або постелюся в шеолі – ось Ти! Понесуся на крилах зірниць, спочину я на кінці моря, – то рука Твоя й там попровадить мене, і мене буде тримати правиця Твоя!» (Псалом 139:7-10).

► Господь Ісус попереду тебе, щоб вказати тобі правильний шлях, бо Його шляхи святі.

► Господь Ісус над тобою, щоб злити на тебе Божественну любов. Він закликав тебе бути свідком Його любові.

► Господь Ісус позаду тебе, щоб оберегти тебе, тому що Він хоче відвернути підступність злих людей.

► Господь Ісус під тобою, щоб підхопити тебе, якщо ти падатимеш. Він підніме тебе з будь-якої глибини.

Нова людина

Нова людина, про яку говорить апостол Павло, демонструє святі плоди: правду, єдність, чесність, ввічливість, доброту, прощення. Зауважте також, що всі характеристики нової людини пов'язані з добрим характером та міжособистісними стосунками, а їх можна безпосередньо пов'язати з питанням самооцінки. Якщо ділитися з нужденними, бути добрими і співчутливими в Христі, це підвищить самооцінку, оскільки зосередить увагу людини на інших, тим самим викликаючи в ній почуття задоволення і власної гідності.

Християнська спільнота відчуває потребу в людях, які підтримують, а не знищують інших. Самосприйняття можна легко спотворити грубими, недоречними словами критики. «На кожній сім'ї, на кожному християнинові лежить обов'язок перекривати шлях негідній мові. Якщо ми опинилися в товаристві, де чується легковажна розмова, наш обов'язок — змінити при можливості її тему. З допомогою Божої благодаті ми повинні спокійно сказати кілька слів або почати іншу тему, аби перевести розмову в корисне русло».

МУДРІ ДУМКИ

Весенняя элегія

Сегодня небо чистое
Нас радує весною,
И солнце светит ясное
В обители лесной.

Я наслаждаюсь пением
Неугомонных птах,
Смотрю на восходы нежные
На вспаханных полях.

Бежит тропинка, катится,
Какая красота...
Я в радости-веселии
Стою у ног Христа.

Цветы благоухание
Свое повсюду льют,
А там, вдали, прекрасные
Подснежники цветут.

Бежит куда-то медленно,
Не торопясь, ручей,
Приятно видеть зрелище —
Летающих к нам грачей.

Иду! Благоуханием
Брежжанский полон лес,
Душа полна смятения,
Раскаянья и слез.

За прошлые, весенние,
Прожитые года.
Ах, почему не плакала
О них у ног Христа?

Сегодня небо чистое,
Горит весной зенит,
Меня мой друг Прекраснейший
В опасности хранит.

Он в горе, Он и в радости
Тропинкою ведет.
И если ты придешь к Нему —
Своим Он назовет.

■ Виктория Дворянкина,
Волынская обл.

Боже прощення

Боже прощення таке високе, глибоке і широке, що його неможливо повністю зрозуміти. Будь-яке людське прощення не може зрівнятися з Божим. Бог досконалий, а ми — порочні. Однак завдяки дару Самого Бога, даному нам через Ісуса, усі ми можемо отримати повне прощення в той момент, коли щиро розкаємося, з вірою приймаємо обітницю й присвячуємо себе Богові.

Складні питання істини Біблія пояснює на прикладах із життя. Усі розуміють, що сніг і вовна — влучний приклад білизни; море — одне з найглибших місць, яке ми можемо собі уявити; і ніщо не може бути далі, ніж схід від заходу. Це ілюстрація Божого прощення.

В абатстві Ельстоу є вітраж, який зображає сцену з книги Джона Буньяна «Подорож пілігрима». Центральна постать — християнин, намальований схиленим на коліна біля підніжжя хреста. Важка ноша його вини падає з його плечей, даруючи невимовне полегшення душі. Християнин каже: «Більше я її не бачив». Ноша зникла. Біль, хвилювання і сором за скоєні переступи зникли назавжди. Через нашу недосконалість, егоїзм і порочність нам дуже складно зрозуміти повне Божественне прощення. Ми тільки можемо прийняти його вірою і молитися: «Господи, я покірно визнаю перед Тобою свої гріхи та приймаю від Тебе прощення й очищення. Амінь».

«Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі!» (Вих. 20:12).

П'ЯТА ЗАПОВІДЬ

На Синайській горі Мойсей отримав дві кам'яні скрижалі. На одній скрижалі були записані перші чотири Заповіді, де йдеться про взаємини між Богом і людиною, а на іншій — решта шість, які говорять про взаємини між людьми. Дві скрижалі — це дві великі Заповіді любові: людини до Бога та людини до людини.

Дві скрижалі Божого Закону

Такий поділ Закону на дві частини ми бачимо в словах Христа: «...Любитимеш Господа Бога свого всім своїм серцем, і всією своєю душою, і всією своєю думкою! Це — перша і найбільша заповідь. Друга — подібна до неї: Любитимеш свого ближнього, як самого себе! На цих двох заповідях тримається увесь Закон і Пророки» (Матв. 22:37-40).

У перших Чотирьох Заповідях, записаних на першій скрижалі, встановлені принципи взаємин людини з Богом, а саме: Перша Заповідь навчає нас, що найважливіше місце в житті ми повинні віддавати Богу, Друга — говорить, що жодне зображення чи річ не мають бути об'єктом нашого поклоніння, аби замінити Бога. У Третій Заповіді йдеться про те, з якими почуттями, повагою та шаном ми повинні поклонятися Богові, а в Четвертій — про особливий суботній день, який визначив Бог для поклоніння Йому.

З П'ятої Заповіді й далі Божі веління стосуються міжособистісних взаємин, які починаються з підвалин людського суспільства — сім'ї. Ця Заповідь повідомляє про благословення, яке буде мати народ, якщо люди поважатимуть один одного й, насамперед, якщо сини та дочки шануватимуть своїх батьків. Суспільство складається із сімей і завжди буде таким, якими будуть взаємини в сім'ях. Добробут суспільства й процвітання народу багато в чому залежить від стану сімей.

Чому потрібно поважати батьків?

Якщо дитина навчиться поважати батьків, то буде з повагою ставитися й до старших, пізніше шануватиме свого начальника на роботі та інших людей. Дуже важливо, щоб

уже в сім'ї дитина вчилася поважати людей та бути покірною. І якщо ми навчимося правильно будувати взаємини в сім'ї, то будемо благословенні в житті.

З волі Божої батьки дають дітям життя, виховують їх, тому для своїх дітей вони є заступниками Бога, найбільшими покровителями. Ось чому Господь окремою Заповіддю наказує дітям шанувати батьків, любити їх і виявляти до них послух.

У старі часи існувало доволі суворе покарання за непокору батькам. Зухвалу непокору й крайні випадки непослуху каралися смертю. «Коли хто матиме неслухняного й непокірного сина, що не слухається батька свого та голосу своєї матері, і докорятимуть йому, а він не буде їх слухатися, то батько його та мати його схоплять його, і приведуть його до старших його міста та до брами того місця. І скажуть вони до старших міста його: «Оцеї наш син неслухняний та непокірний, — він не слухає голосу нашого, ласун та п'яниця». І всі люди його міста закидають його камінням, — і він помре...» (П. Зак. 21:18-21). Звичайно, такі жорстокі методи покарання відійшли в минуле, але вони вказують нам, що порушення П'ятої заповіді — злочин.

Завжди були люди, які прагнули жити за власними принципами. У дні Христа з'явилася можливість замінити виконання цієї Заповіді жертвою на храм. Але Христос поставив цю Заповідь вище за будь-яку жертву на храм. Прочитайте цю історію в Євангеліях (Матв. 15:3-9; Марка 7:6-13).

Про дитинство Ісуса Христа євангелісти повідомляють мало. Однак відомо, що вже в дванадцять років Христос знав про Свою місію. Автори Євангелій підкреслюють ту обставину, що, знаючи про Свою місію, Він усе одно слухався батьків. І, як наслідок: «...Ісус набував мудрості, віку та благодаті — в Бога і в людей» (Луки 2:52).

Наприкінці земного життя, вже на Голгофському хресті, Ісус Христос турбувався про Свою матір. Він розумів, що після Його смерті хтось повинен опікуватися нею, і доручив це своєму учневі Іванові (Івана 19:25-27). Це пряме виконання Заповіді, а також поради мудрого Соломона: «І не гордий, як постаріла мати твоя» (Прип. 23:22).

Легко поважати шанованих і дбайливих батьків. Але може постати запитання: а якщо вони не завжди були уважними, дбайли-

вими, люблячими щодо нас, чому треба поважати таких батьків? Відповідь дуже проста. Чи завжди ми були зразковими у взаєминах із Богом? Чи завжди поводитися праведно й не грішили? Проте все ж таки Бог любить нас! Він приймає нас у Свою сім'ю. І коли ми розуміємо, наскільки ми цінні для Бога, то починаємо з повагою ставитися передусім до батьків, а потім і до ближніх, незалежно від їхнього ставлення до нас. Більше того, батьків ми повинні шанувати ще й тому, що вони дали нам життя, вони старші за нас, а вік вимагає поваги.

Як довго потрібно їх шанувати?

Поки діти маленькі, це й так зрозуміло. Батьки піклуються про них, надаючи житло, одяг, їжу. Але коли діти стають дорослими, вони не завжди чинять так, як того хотіли би батьки. Це не означає, що дорослі діти бажать чинити погано, — ні, вони просто хочуть жити інакше. І доросла людина має право на свою думку й право вибору.

Та все ж таки шану й повагу до батьків повинні виявляти постійно. Навіть тоді, коли ми обираємо власний шлях, не погоджуємося з порадами батьків. Коли в сім'ях виникають конфлікти, християни знають, як себе поводити. Святе Письмо дає безліч повчань, як вирішувати протиріччя. Як-от: «Отже, все, що тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, так чиніть їм і ви...» (Матв. 7:12); «Любіть один одного по-братерськи; пошаною один одного випереджайте... труднощі переносьте, перебувайте в молитві... Благословляйте тих, хто переслідують вас, — благословляйте, а не проклинайте. Радійте з тими, що радіють, і плачте з тими, що плачуть... Нікому не платіть злом за зло... Якщо це залежить від вас, — живіть з усіма людьми в мирі. Не мстіть за себе, любі, але дайте місце гніву Божому, як написано: В Моїй владі є помста, і Я віддам, — каже Господь» (Римл. 12:10-19) та ін.

Проте батьки старіють, хвороби обмежують їхні можливості. Часто вони вже не можуть дбати самі про себе, і тоді діти повинні піклуватися про них. Тому шанування батьків поширюється не тільки на роки дитинства. Пам'ятайте про батьків, поки вони живі!

■ Мирон Вовк

Хто важливіший: Бог чи батьки?

Нерідко виникає ситуація, коли послух батькам може призвести до конфлікту з Божим Законом. Але християни знають, що «потрібно слухатися більше Бога, ніж людей!» (Дії 5:29). Це не означає, що діти виявляють до батьків зарозумілість, гордість і неповагу. У такому разі діти мають зі смиренням і лагідністю пояснити, що наш вибір – більше слухатися Бога, ніж людей, і зокрема батьків.

Між послухом і пошаною існує різниця. Послук стосується конкретних життєвих ситуацій. Якщо батьки вимагають нерозумних дій від своїх дітей, слухатися їх не обов'язково. Але й у такому разі слід виявити до них повагу й шану. «Проклятий той, хто легковажить свого батька та свою матір!» (П. Зак. 27:16) – ось заповіт Господній.

Повчаючи християн у своїх посланнях, апостол Павло звертається до дітей і нагадує Заповідь про шанування батьків. І відразу ж звертається до батьків: «А ви, батьки, не дратуйте своїх дітей, а виховуйте їх у послуші та вченні Господа» (Ефес. 6:4).

Батьки також мають обов'язки щодо дітей, і основний з них – пильнувати дітей і дати їм належне виховання. Кожна дитина – це чистий аркуш паперу. Що на цьому аркуші буде написано спочатку, те залишиться на все життя. Чи ще одне порівняння: дитина – м'який віск у руках батьків. З нього можна виліпити різні фігури: ангела, чортеня чи щось інше. Усе залежить від бажання й старання того, у чиїх руках віск.

Обов'язок батьків – правильно виховати дітей, приготувати їх до самостійного життя, до того ж у цьому процесі важлива роль як батька, так і матері. Тільки разом вони зможуть виховати гармонійну особистість. Звичайно, діти можуть навчитися шанувати своїх батьків, насамперед у сім'ї, спостерігаючи, як їхні батьки шанують своїх. Найкращий метод виховання – особистий приклад батьків.

Обітниця життя

П'ята Заповідь також містить у собі обітницю: якщо будеш шанувати батька та матір, то будеш жити довго й щасливо на Землі. У Святому Письмі ми знаходимо й інші обітниці: Господь пропонує жителям Землі, «щоб ви мали життя і щоб надміру мали» (Івана 10:10). І одна з умов щасливого життя – виконання П'ятої Заповіді: «Шануй свого батька та матір свою, щоб довгі були твої дні на землі, яку Господь, Бог твій, дає тобі» (Вих. 20:12).

Дивитися фільми про шпигунів було улюбленим заняттям підлітка Миколи. Хоч події його дитинства та юності могли б лягти в основу якогось гостросюжетного кіно-сценарію. Дивом він виплутувався зі складних ситуацій і залишався живим, не раз дивлячись в очі смерті. Недарма місцева молодь називала його «Кузьмою Безсмертним». Та не менш бурхливим було й доросле життя нашого героя.

Кузьма Безсмертний: дивовижна історія шукача істини

(Продовження. Початок у №4)

«Призвідник»

Після служби в армії Микола Козуненко повернувся додому на Кубань. Разом з кількома товаришами він вирішив поїхати на заробітки до Сибіру. Але ще до поїздки між майбутніми колегами виникла суперечка. Серед охочих попрацювати в Сибіру були також грузини. Вони поводитися нахабно, і це викликало подив у товаришів Миколи. Якось деякі з них підійшли близько до казарми, де жили Микола та його друзі. Один із друзів Козуненка почав дражнити їх. Ті розгнівалися. Побачивши реакцію грузинів, друзі Миколи злякалися і втекли. Микола залишився сам на сам з противниками, які наближалися до нього дедалі ближче. Помітивши поряд палицю, він почав нею відбиватися. Один з них розсік йому лоба, після чого Микола впав непритомний. Пішли чутки, що грузини вбили Козуненка. На цьому ґрунті розпочалася сутичка, в якій взяли участь близько двох тисяч людей. Коли Микола отямився, його звинуватили в тому, що він – призвідник цієї бійки. Ні про яку поїздки до Сибіру не могло йти мови. Миколу Козуненка викликали на бесіду з Міністром збройних сил СРСР, потім направили до прокуратури. Почалося слідство. Микола відстоював свою невинність. Тоді йому навмисно не давали заснути, а пізніше Микола й сам не міг спати. Буквально через кожних десять хвилин його водили на допит. Так минуло три місяці. Про його тодішній стан говорить хоча б той факт, що в армії Микола мав вагу близько 90 кілограмів, а після слідства – лише 50.

Коли сил у Миколи, здавалося, уже не було, до нього підійшов один високопоставлений командир.

– Синку, ти не хвилюйся, – сказав він, обійнявши Миколу та перевіривши погляд до неба (Козуненко тієї миті подумав: «Що ти в Бога прощення просиш?!»). – Якби ти знав, який ти залізний чоловік. Ти першим витримав те випробування, яке ніхто до тебе не витримав. Ти зостаєшся тут як свідок. Тебе більше ніхто не турбуватиме.

Миколу відпустили. Повернувшись додому, крізь віконне скло він побачив яскраво-червоне придзахідне сонце, а потім, знеможений останніми подіями, упав на ліжко й заснув. Скільки днів він проспав, для нього так і лишилося загадкою. Та коли прокинувся, сонце було таким самісіньким, як і до сну.

Невдовзі відбулася приємна подія: Микола одружився. Його худий і страшний вигляд не налякав Валентину, з якою він усі шкільні роки просидів за однією партою. У пошуках заробітків молоді подорожували усім Радянським Союзом. Жили дуже бідно. Узимку навіть не було що взути й одягнути. Ходили по снігу в туплях. Потім врешті-решт купили на базарі старі валіанки – одні на двох.

У пошуках втраченого сина

Невдовзі Козуненки вирішили прижитися в Харківській області. Микола відвіз Валентину додому, оскільки вона вже була вагітна, а сам тим часом купив поганенький будинок. Валентина народила хлопчика, назвали Євгеном. І незабаром уже з немовлям вони переїхали в новий будинок. Через рік (у 1964 році) у сім'ї народився ще один малюк – Валерій. Зовні він був схожий більше на маму, а характером – весь у батька.

12 червня 1972 року у сім'ї Козуненків сталася трагедія. Того дня вранці сім'я відсвяткувала день народження Валери, який уже закінчив перший клас. Микола пішов на роботу. Він одночасно був водієм, товарознавцем і вантажником в одному з магазинів. Почав розвантажувати борошно, цукор. І раптом почув жіночий голос: «Колю, твого сина вбили». Певна річ, його цей голос збентежив. Та нікого поблизу не було. Хто б міг таке сказати? Микола швидко розвантажив весь товар і поспішив додому.

Удома був лише старший син Женя. Тоді Микола поїхав на роботу до Валентини й запитав у неї, де син.

– Я прийшла на обід додому, – розповіла дружина Валентина. – Валера був удома. Після ранкової урочистості залишалися порожні пляшки, і він захотів їх здати, щоб отримати гроші на морозиво. Ми здали пляшки й біля магазину попрощалися. Але він чомусь так не хотів мене відпускати...

Микола почав шукати молодшого сина. Відвідав усіх друзів, знайомих. Ні в кого з них Валери не було. Минула доба, друга. Микола звернувся до міліції. Крім цього, батьки вирішили дати оголошення по радіо. Щойно воно прозвучало, пролунав телефонний дзвінок: «Ми бачили одяг вашого хлопчика на березі біля взуттєвої фабрики». Під'їхавши до річки, Микола побачив у воді спину свого синочка. Від холодної води судомою звело ноги. Убитий горем батько ледве-ледве зміг винести на берег свою мертву дитину. Потім він про все повідомив у міліцію.

Хто винен?

Микола відразу запідозрив, що в цій справі щось нечисто. Її став вести чомусь слідчий із прокуратури. Коли Козуненко почав вимагати, щоб розслідування просувалося, слідчий йому сказав: «Якщо будеш ходити й добуватися, то й тебе не буде». У цій справі справді була безліч незрозумілих моментів. Експертиза показала, що у воді хлопчик був живий, а потім захлинувся. З'ясувалося, що Валеру збила машина. Водій захотів замести сліди й викинув його в річку. Але ж серце в хлопця ще билось! Він навіть отямився, але потону, наковтавшись води.

Один капітан міліції, почувши від Козуненка цю історію, вирішив розкрити цю справу, але поплатився за це посадою. Тоді сам Микола почав працювати як позаштатний слідчий. Він дізнався, хто збив дитину, і в нього визрів намір помститися вбивці й покінчити життя самогубством. Козуненко написав дружині прощальну записку й пішов. Про його плани ніхто не знав. Раптом у парку Микола зустрів свого знайомого, який зупинив його такими словами: «Микола, не роби дурниць. Я все знаю... Ти вб'єш їх. Ти вб'єш себе. А в тебе ж сім'я, дитина».

У Миколи волосся стало дибки: «Звідки він знає? Я ж нікому не говорив. Як він мої думки читає?»

Микола Козуненко повернувся додому. Він зрозумів, що записку ще ніхто не читав.

Після звуків того дивного жіночого голосу, який сказав Миколі про смерть сина, голоси стали постійним явищем у житті Козуненка. Голос представлявся йому як «бог» і говорив: «Ось я – «бог» на небі, а ти будеш «богом» на землі». Микола від

Галина НАЙДА

такої пропозиції відмовився. Він почав ділитися з людьми своїми переживаннями, але йому ніхто не вірив.

Голоси не вщухали. Кілька разів Козуненко потрапляв до Харківської психіатричної лікарні № 15. Але результати обстеження показували, що Микола психічно здоровий. До того ж були помітні дивні прояви нечистої сили в будинку Козуненків, свідками їх був уже не тільки Микола, але й Валентина з племінницями, які саме приїхали на гостини: то диван трусився, то стілець посунувся.

Можна довго розповідати про різні страшні прояви сили, яка заволоділа цією сім'єю: про машину, яка сама завелася, про штори, які самі відкриваються. Не витримавши цього, у 1992 році Микола вирішив спалити будинок. У вогні все згоріло дотла, але Божим дивом вціліли документи.

Істину знайдено!

У цей самий час у місті йшла активна підготовка до програми відомого євангеліста Джеймса Гіллі. У місті всюди були афіші. Валентина здалеку бачила їх, поспішаючи на роботу, але зла сила постійно заважала їй підійти до них. За кілька днів до початку програми Валентина побачила афішу біля поліклініки. Запитання «Чи буде кінець світу?» завжди цікавило жінку, і вона вирішила піти на програму разом із чоловіком. Відтоді голоси й дивні прояви нечистої сили більше не мають влади над цією сім'єю. Приймаючи хрещення, повіривши в Бога, сім'я Козуненків відчула дію Божественної сили в багатьох ситуаціях: Бог зцілює Миколу від псоріазу, дав сили пробачити тих людей, які вбили його сина Валерія. Але навіть коли Микола ще не знав про Божу любов до нього, Господь все одно був поруч із ним. Адже тільки Бог оберігав Кузьму Безсмертного й допоміг йому знайти Істину, яку Микола шукав усе життя. А Істина – це Христос!

Отворите сердце

Любовь не ищет своего,
Не жалуется и не стонет,
Упреком тех, кто горячо
Переживает боль, не тронет...

Ей не бывает хуже всех,
Она не знает эгоизма,
Не судит недостатки тех,
Кто рядом — бездна оптимизма!

Не шутит о чужих грехах
И рану нанести боится...
Она, родившись в небесах,
Так хочет в сердце поселиться!

■ Анна Шевцова

Родился человек!

Родился человек!
Что может быть прекрасней?!
Зачем он в мир пришел,
Что хочет рассказать?
Что в наш безумный век
Прекраснейшею песней
Его земная жизнь
Средь наших может стать.

Горя огнем любви,
Мечтою озаренный,
Прошел он сквозь века,
Чтоб истину раскрыть:
Вселенной всей дитя,
Землянин современный
Покажет остальным,
Каким он может быть!

С годами позабыв,
Что он – венец творенья,
Лишь будет, как и все,
Болезнь и угасать.
В коротких чутких снах,
В неясных сновиденьях
Забутые мечты
Он будет вспоминать.

■ А. Н.

Божя доброта

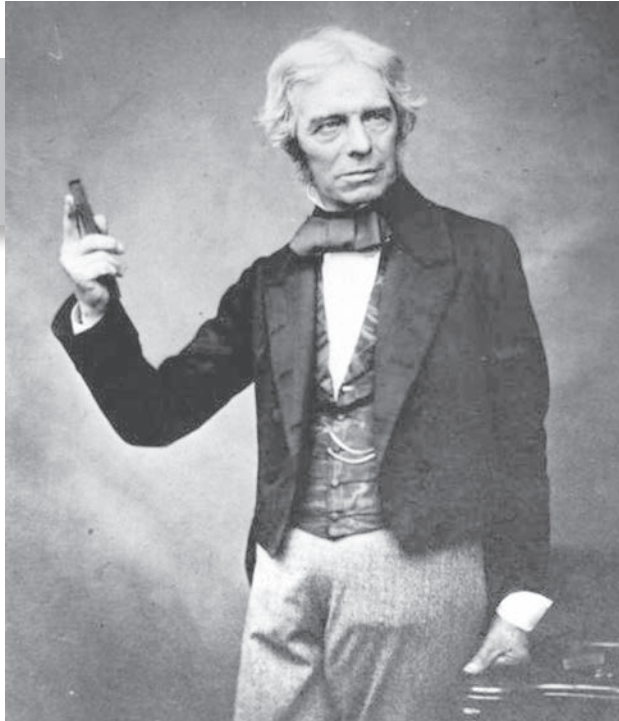
«А сам пішов пустинню, дорогою одного дня, прийшовши, і сів під одним ялівцем, і зажадав собі смерті, і сказав: „Досить тепер, Господи! Візьми душу мою, бо я не ліпший від батьків своїх!“» (1 Цар.19:4).

Ви коли-небудь хотіли померти? Ви коли-небудь молилися про смерть? Ілля, найбільший пророк Північного царства, благав саме про це. Колись цей пророк безстрашно стояв перед безбожним царем Ахавом і пророкував засуху по всій країні, коли поля були ще наповнені соковитою зеленню.

Потім після трьох з половиною болісних років засухи, коли палюче сонце виснажувало людей, тварин і посіви, Ілля повернувся, щоб скликати безбожний народ на гору Кармел. Там він один стояв не тільки проти пророків Ваала, а й проти всього народу. Пророк дивився на виснажені тіла чоловіків, жінок і дітей, які зазнавали страждань, хоч могли б і уникнути їх. Після молитви Іллі з неба зійшов вогонь. І пішов дощ. І не було жодного сумніву в істинності слів Іллі. Переживаючи емоційне спустошення після всіх цих подій, пророк почув смертний вирок, винесений йому царицею Єзавеллю. Це було більше, ніж Ілля міг витримати. Пророк не був надлюдиною, але «людиною з подібними до нас нахилами» (Якова 5:17). Потрапивши до тенет розчарування, він намагався врятувати своє життя втечею і, врешті, упав повністю знесилений.

Ілля припустився помилки, не довірившись Богові. Але як Господь повівся в цій ситуації? Чи засудив Він Іллю? Чи став докоряти йому за брак віри? Звичайно, ні! Навпаки, Бог послав до стомленого пророка ангела з їжею. Ніжно доторкнувшись до нього, ангел із любов'ю сказав: «Устань, поїж». Ілля послушався, а потім знову занурився в глибокий сон. Ангел удруге розбудив його й запропонував ще поїсти. Доброта та їжа підкріпили Іллю так, що він зміг іти сорок днів і сорок ночей на гору Хорив, де знайшов собі притулок у печері.

Люди високої мети

Майкл Фарадей

Життєвий шлях Майкла Фарадея, згодом геніального вченого, починався дуже скромно. Його батько був сільським ковалем. Спочатку він жив на півночі Англії, а потім переїхав до Лондона в пошуках заробітку. Майкл був третьою дитиною в сім'ї. Він отримав найпримітивнішу освіту й більшість років свого дитинства провів у вуличних іграх. У період глибокого економічного занепаду сім'я жила за рахунок допомоги для бідних, їм тоді на тиждень перепало по одній маленькій буханці хліба на людину.

Проте, незважаючи на це, Фарадеї були щасливою сім'єю, оскільки в них була єдина віра, яка відіграла дуже важливу роль. В юності Майкл жодного разу не пропустив богослужіння в церкві на алеї св. Павла в лондонському Сті, де маленька громада християн вірила в Біблію як у непогіршене Слово Боже. Тут через прості проповіді Фарадей набув тієї віри, яка вплинула на його життя й стала для нього найціннішим на світі скарбом.

Коли Майклу виповнилося 13 років, він почав заробляти на життя, розповсюджуючи газети та книги, а згодом вирішив стати продавцем книг і палітурником. Працюючи підмайстром, він захопився зовсім іншим заняттям. Його допитливий розум досліджував десятки книг, які проходили через стіл палітурника, і Майклу захотілося здобути гарну освіту. Переплітаючи зношений том «Британської енциклопедії», він буквально ввібрав у себе його зміст, неодноразово перечитуючи при цьому статтю про електрику. У вільний час він робив спроби повторити досліди, описані в статті, і став уважно стежити за всіма популярними книгами та журналами, де публікувалися статті про цю нову дивовижну науку.

Якось Майклові випала нагода відвідати лекції сэра Гемфрі Деві, після чого він написав ученому листа. Через короткий час Фарадея зарахували штатним лаборантом до Королівського інституту, де він отримував скромну платню, а також мав дві кімнати на горіщі.

Через особливості свого виховання Фарадей вірив, що люди за своєю сутністю запламовані й грішні. Він вважав істинним те пояснення, яке давала Біблія: рід людський обурився проти свого Творця й перебуває в розбраті з Ним. Фарадей вірив у те, що люди можуть примиритися з Богом тільки тоді, коли попросять у Нього прощення й повірять у Спасителя, Котрий заплатив за їхні гріхи Своєю кров'ю. Фарадей також знав про необхідність особистого досвіду навернення, який змінює життя людини. Ці переконання ще з юності були основою його віри. Але до того часу, коли йому виповнилося 22 роки, Фарадея мучило багато сумнівів. Під впливом сэра Гемфрі Деві його сумніви переросли у відкрите невір'я. Він став вважати, що сер Гемфрі є живим доказом того, що людина може бути доброю й великодушною без віри в Христа.

Сер Гемфрі був кумиром нації: блискучим ученим, чудовим лектором – і водночас здавався взірцем уважності, шляхетності та доброти. Але він не був християнином. Складалося враження, що наука й християнство можуть дати своїм послідовникам однаково високі якості розуму та риси характеру. Проте Фарадею не довелося дуже довго сумніватися в біблійному вченні про зіпсованість людської природи, тому що чим ближче він знайомився з цим «ідеальним» чоловіком, тим менше йому хотілося бути на нього схожим. Протягом 18 місяців Фарадею довелося супроводжувати сэра Гемфрі в турне Європою, оскільки він був його асистентом.

Повернувшись додому, Майкл продовжував плекати почуття поваги до сэра Гемфрі як до людини науки, однак тепер риси його характеру не викликали в нього захоплення. Фарадей із радістю повернувся до рідного сімейного вогни-

ща, де він відчув тепло сердець, а також відвідав свою стару церкву, щоб повчитися мудрості в простих і добродушних старців.

Після повернення до Королівського інституту Фарадей вирішив продовжити свою наукову освіту. Дуже багато читав. Однак він не забував своїх обов'язків щодо рідних і через день відмовлявся від обіду, щоб віддати зекономлені кошти на оплату навчання своєї молодшої сестри. Потім він почав читати лекції, не припиняючи роботу з експериментами для сэра Гемфрі. Минали роки, і передові вчені почали розуміти, що цей непомітний спокійний чоловік, працюючи під патронатом Деві, не був просто асистентом. До 30-річного віку він здійснив багато важливих винаходів (у тому числі синтез бензолу). Його авторитет швидко зростав.

Коли Фарадей освідчувався Сарі Бернард, 20-річній дочці одного з церковних старійшин, вона сказала йому, що дивиться з якимсь острахом на його «розум з людиною на додачу». Та їхній шлюб виявився одним із найщасливіших серед відомих подружніх пар. Аж до смерті Фарадея (через 47 років після весілля) вони були зв'язані невидимими нитками рідкісного взаєморозуміння, відданості та любові.

Через місяць після щасливого дня одруження Фарадей відкрито заявив про рішення стати християнином, засвідчивши це перед усім церковним зібранням.

Невдовзі він винайшов спосіб, як отримати електрику без використання батарей і таким чином став основоположником вчення про електрику сучасного століття, а також створив першу в світі динамо-машину.

У 44 роки Фарадей був визнаний провідним ученим та удостоєний ступеня доктора в Оксфордському університеті. Крім того, він отримав від держави підтримку для своєї наукової діяльності. Однак сам Фарадей мав більш ніж скромну платню в інституті, а заробляти додатково приватним способом не було можливості, оскільки він цілком присвятив себе науковим дослідженням. Прагматичні бізнесмени на той час не могли його зрозуміти. Хоч Майкл був найвизначнішим ученим свого часу, у нього не було ані найменшого інтересу до принад заможного життя. Людина з його здібностями, звичайно ж, могла б використовувати своє відкриття, аби заробити більше грошей, зайнявшись винаходом корисних технічних пристроїв. Але замість цього Фарадей витрачав час на «забавки» з дротами та магнітами! У 1846 році вчений зрозумів особливості природи світла, випередивши свій час. Пізніше його ідеями скористався Джеймс Кларк Максвелл, а потім і Альберт Ейнштейн.

Фарадея не дуже цікавили звички великосвітського суспільства. Його особисте життя було зосереджене на церкві й сім'ї. Майже в 50-літньому віці Фарадей був обраний одним зі служителів своєї церкви. Кожен тиждень з незмінною щирістю він проповідував у церкві, користуючись конспектами, написаними на невеликих аркушах паперу. Його друзі-вчені часто заходили до церкви, аби подивитися на те, у що вірив Фарадей і що робило його настільки високошанованою людиною в наукових колах.

Один із відвідувачів записав свої вра-

ження так: «Він прочитав довгий уривок із Євангелія повільно, благоговійно і з таким глибоким почуттям, що мені здалося, наче я вперше чую таке чудове читання». Інший відвідувач сказав, що метою Фарадея було якомога повніше викласти Святе Письмо, його проповіді говорили про глибоке знання Біблії, оскільки він цитував її часто й дослівно.

Говорили, що якщо комусь пощастило подружитися з Фарадеєм, то той мав справжнього друга. Ті, хто належав до сімейного кола Фарадея, були предметом його опіки, турботи, уваги й щоденних молитов. Ті, хто перебував у його компанії, бачили в ньому «морального стимулятора».

Найвідоміші лекції Фарадея часто містили роздуми про християнську віру. Читаючи лекцію перед чоловіком королеви в 1854 році, Фарадей промовив: «Хоч людина стоїть вище інших створінь, у ній закладене прагнення до ще вищого й благороднішого становища. Незліченна безліч побоювань, надій і сподівань наповнює розум людини, коли вона думає про потойбічне життя. Я впевнений у тому, що неможливо відкрити для себе істину про те життя, напружуючи силу розуму, яким би великим він не був. Ця істина відкривається людям через вивчення чогось іншого, ніж їхні знання, – її отримують через просту віру в дане нам свідчення. Нехай ніхто ні на мить не дозволить собі думати, що така важлива для цього життя самоосвіта, на честь якої я маю намір зараз говорити, якимось стосується надії на вічне життя або що за допомогою умовиводів можна пізнати Бога».

Фарадей прийшов до розуміння сенсу життя через Біблію, яку він вивчав, в істинність якої вірив і якої навчав інших, а також через досвід особистого пізнання Господа Ісуса Христа. Передумовою цього досвіду було усвідомлення власної гріховності перед Богом і покаяння за свої гріхи, а також присвячення життя Богу. «Якщо немає усвідомлення гріховності, – говорив Фарадей, – тоді для християн немає й підстави для надії на вічне життя».

В останні роки життя Фарадея королева Вікторія на знак своєї прихильності й поваги подарувала йому прекрасну резиденцію на Хемптон Корті. Наприкінці свого життя він писав: «Мої земні сили слабнуть день за днем. І наше щастя в тому, що справжнє благо – не в них. У міру того як наші сили тануть, нехай вони зроблять нас схожими на маленьких дітей, які довіряють себе Отцеві милосердя, беручи Його невимовний дар. Я схилився перед Тим, Хто є Господь усього».

Помер Фарадей у 1867 році у своїй резиденції на Хемптон Корті. До цього моменту він був володарем 97 почесних титулів від академій наук різних країн, до того ж жодної з них він не отримав за співавторство. Цікаво те, що не тільки Фарадей, учений-мислитель, а й інші провідні вчені, які продовжили його дослідження, так само щиро вірили в одну й ту ж саму звістку про спасіння. Кларк Максвелл, лорд Кельвін і сер Джон Амброс Флемінг – усі вони дотримувалися таких самих твердих переконань і зі смиренням говорили про ту велику переміну, яку вони пережили внаслідок особистого навернення до Бога.

Пітер Мастерс
«Люди великої мети»

Бабусина яблуня

Марія Власюк

Кожного разу, коли влітку я приїжджаю до бабусі, іду в її садок. Серед яблунь різних сортів знаходжу улюблену, яка мене зустрічає, як давню подругу, вітаючи своїми гарними зеленими долинами. Цього року на яблуні знову багато яблук, хоч і минулого вона дала гарний урожай. Така щедра ця яблуня! Підберу з землі велике жовте яблуко, обітру долонею і, відкусивши шматочок, відчуваю його солодко-медовий смак.

Ця яблуня стала моєю улюбленою ще й тому, що має свою історію, яка чимось нагадує життя моєї бабусі – Ганни Пилипівни, уродженки села Любче, що на Волині.

Одного дня її молодий чоловік Пилип приніс дичку і посадив у городі. І навіть він це зробив, адже тепер обробляти город буде важче? Але Пилип про це не думав, адже був романтиком, тому, можливо, побачивши в лісі дике деревце, захотів його приручити. І яблунька прийнялася. Незадовго після того Пилипа забрали в армію, а потім почалася війна. І вже ні його дружина, ні маленька донечка Галинка, ні яблунька в городі його так і не побачили.

Коли 22-річна Ганна (моя бабуся) зустрілася з усіма труднощами вдовиного життя в післявоєнний час, вона мимохідь згадала, що щось подібне їй колись було показано уві сні...

Сім'я Докаїв вважалася заможною, тому що всі трудилися, а найбільше — Ганна. Не раз вона вставала раніше за сонце, щоб виполоти пшеницю, аби тільки батькові не довелося наймати людей. Не дивно, що коли їй було 18 років, її руки і серця добивалися не один, а два хлопці. Один сусід Матвій, працьовитий парубок, із заможної родини, — він був би хорошою парочкою для Ганни. А інший — бідний сирота Пилип. Добре серце, гарячі слова — це було все його багатство. Серце дівчини розривалося, усі в один голос радили, щоб вона обирала Матвія, і він їй подобався, але ж бідний Пилип, якого ніхто не любить... Їй так хотілося принести в його життя хоч краплинку сонця. Заснувши у таких роздумах, Ганна побачила сон, який вона ніколи не забуде. Тричі її душу огорнули чудові почуття радості, а потім якийсь таємничий голос промовив: «Якщо ти вийдеш заміж за Матвія, то все твоє життя буде суцільним святом». І тричі її серце страждало усіма болями людськими, і знову почувся голос: «Якщо ти вийдеш заміж за Пилипа, то матимеш труднощі».

І дівчина вирішила діяти так, як було підказано уві сні, тому домовилася з Матвієм зустрітися ввечері і про все

поговорити. Проте коли вона, святково одягнена, збиралася на побачення, у дверях з'явився Пилип.

— Ну що, Ганно, йдеш до Матвія? — тремтячим голосом сказав він. — То давай хоч попрощаємося, бо без тебе не знаю, як житиму.

Хлопець був щедрий на слова. То знову клявся в коханні, то розповідав про свої розбиті надії, то прощався навіки. І добре серце Ганни, ніби востаннє, тануло і тануло від задушевних слів і невидимих парубочих сліз.

Матвій так і не дочекався того вечора своєї коханої. А Пилип і Ганна незабаром справилися весілля. Тоді чомусь так рано розцвіли сади, і білі пелюстки вишневого цвіту, осипаючись, благословляли молоду пару.

Швидко відцвіла весна, швидко минуло і щастя молодих. І тепер вдова Ганна стояла посеред свого городу, поглажуючи молоді набухлі бруньки яблуні-дички, у невеселих роздумах, як їй обробити і чим засадити поле. А за межею уже чорніла свіжа рілля — поля Мотрі і Матвія.

У ці нелегкі післявоєнні часи Ганна пізнала Бога і присвятила Йому своє життя. Тепер вона вже не почувала себе такою самотньою, бо знала, що про її життя турбується сильний і люблячий Господь, і Він не залишить її в біді.

Та недовго Ганна була самотньою. Її доброта і щирість приваблювала людей. Запала вона в душу одному молодому проповіднику, який заїхав у їхнє село, Тимофію. У той час сватався до неї односторонній, батько чотирьох дітей, літній вдівець Андрій.

Що робити — і Тимофій достойна партія, і як залишити в біді діток-сиріток. І знову сон став придорожним каменем у її житті. Ніби наяву Ганна бачить, як сідає сонечко, і розпочинається суботній день. Вона йде з Тимофієм по вулиці, співаючи псалми. А потім бачить Андрія, що сидить біля грубки в робочому одязі і підкладає дрова.

У Ганни знову був шанс вибрати легше життя, та вона погодилася з відповіддю. Але всі сумніви розвіялися, коли вона побувала в Андрієвій господі. Те,

що вона там побачила, вразило її набагато більше, ніж недавній сон. У кутку темної кімнатки тісної землянки вечеряли діти. В їхніх тарілках було по декілька маленьких картоплин в мундирах, а посередині стояла мисочка кислого молока — ось і вся вечеря. Добре серце Ганни зжалось від співчуття, на очі накотилися сльози, і невдовзі вона забрала діток у свою бідну, але теплу хатинку, одружившись з Андрієм, який був старший за неї на 16 років. В їхній сім'ї стало п'ятеро дітей, старший з яких, Володя, був менший за свою маму всього на 7 років. Нелегко було прогледувати таку сім'ю, тим більше, коли в них з'явилося ще трійко дітей (Льоня, Надійка і Маруся), проте з допомогою Господа вони ніколи не були голодні. Своїми руками любляча мама шила одяг для діток. Ще й досі не може забути, як маленький Мишко радів і всім хвалився своєю новою сорочечкою.

Завдяки важкій праці батьки поставили дітей на ноги. Вони повиростали і один за одним вилітали з рідного гнізда, несучи із собою у світ батьківську науку: любити Бога і бути щедрими на добро.

Але коли ще діти були вдома, потрібно було потурбуватися, щоб із саду їм було чим пожитися. Андрій давно помітив молоденьку дичку, що росла на городі. «Якщо вже росте дерево, то з нього повинна бути користь», — подумав він і прищепив дерево.

І тепер я стою під високою старою яблунею, яка так схожа на мою бабусю: щедро віддає себе іншим, не очікуючи натомість навіть подяки. І хоч у бабусиному житті було багато і гіркого, і «кислого», вона свідомо ніколи не обирала легший шлях, а йшла на жертву, лише щоб допомогти іншим. А Господь приготував «солодку» нагороду за все зроблене нею добро.

Я назбираю жовтих солодких яблук і принесу їх бабусі, вона також їх любить. І, можливо, хоч на хвилику вона стане не такою самотньою тепер, коли їй уже виповнилося 90. А я почую ще одну цікаву історію з її життя, щоб навчитися бути такою щедрою на добро і любов, як і моя бабуся.

Батькові

Сидить на лаві сивий батько біля хати
І дивиться в небесну далечінь.
Задумався, бо є про що згадати,
Немало пережив, і знає, що по чім.

Усе кругом, — і хата, і господа, —
То праця рук невтомних, золотих,
Трудився він і в хаті, й на городі,
Все — для дружини і дітей своїх.

Ніхто не знає і ніхто не бачить,
Як плаче батько, як вночі не спить.
Він — чоловік, він має сильну вдачу,
Лиш сивиною в скронях
біль його блищить.

Чому так зажурився, любий тату?
Чому в очах твоїх незвідана печаль?
Ти молодий ще! Хоч і прожито багато,
Та в праці пройдених років — не жаль.

В саду, що посадили твої руки,
Так пахнуть яблуні і бджоли в них гудуть!
Сюди приходять діти і онуки,
Дасть Бог, і правнуки в твій сад прийдуть.

Нехай Господь благословить
тебе, мій тату,

На многії і радісні літа.
Хай кожен день, у будні і у свято
Пташиним щебетом у хату приліта.

Нехай зігріє долю Божя ласка,
Хай справдяться усі щасливі сни,
Зустрінь ти старість, як зимову казку,
І маму лагідну до серця пригорни.

Моїй мамі

О, скільки в світі сказано про маму,
Написано пісень і складено віршів!
Своїй матусі хочу я так само
Подарувати серця мого спів.

В моєї мамі сиве вже волосся,
І зморшки вкрили хвилями чоло.
Немало їй в житті цим довелося
Зазнати болю і образи — все було.

Скількох ночей ти, мамо, не доспала,
А скільки сліз ти пролила гірких,
Коли діток на грудях колихала
Й просила в Бога милості для них!

Молитва мамина мене тримає,
У ній — і сила, і любов, й краса.
Молитва мамина кінця не має,
Щомиті вона лине в небеса.

За зморшки, сивину пробач, кохана,
Цілую руки стружені твої,
Що працювали зранку до смеркання
І ніжно гладили волоссячко мені.

Нехай Господь тобі дарує многі літа,
Моя голубко, сива й мовчазна,
Кладу до ніг твоїх усі земні я квіти,
Люблю тебе, бо ти в житті — одна!

■ Галина ОСТАПЧУК,
с. Варковичі, Рівненська обл.

ДО ЦЕРКВИ ЧИ В ТЕАТР?

Нещодавно мій друг відвідав один із найвідоміших кафедральних соборів у Європі. Як тільки він увійшов, до нього наблизився священник і запитав: «Ви турист?» Коли мій друг відповів «так», священник сказав: «Зараз іде служіння, заходь-те, прошу».

Священник провів його вглиб собору й посадив спереду. Помолившись подумки, мій друг подивився вгору — його очі поступово почали звикати до напівтемряви. Потім він почув співучий монотонний голос.

Напружуючи зір, він побачив перед собою священика. Закінчивши читання, служитель сів. Почувся спів невеликого хору. Коли хор закінчив співати, усе стихло. Потім священник і члени хору швидко залишили собор.

Мій друг уважно подивився довкола, сподіваючись побачити хоча б когось у величезному храмі. Врешті-решт він зрозумів, що був єдиним відвідувачем цього колись відомого собору. Якби він не зайшов до храму, формальна служба все одно відбулася б, але перед порожніми ла-

вами. Вогонь у серцях членів цього собору, очевидно, давно вже згас.

Сьогодні розважальні програми в парках, театри, естради переповнені, а церкви майже порожні! Що це означає? Апостол Павло каже: «Знай же, що в останні дні... люди будуть... що більше люблять розкоші (любители задоволень — англ. переклад), ніж Бога, які мають вигляд благочестя, але сили його відреклися. Таких унікай!» (2 Тим. 3:1-5). Це означає, що ми живемо в останні дні.

Тебе, любимая, родная

Прекрасен опыт материнства,
Быть мамой женщине дано.
Любви и мудрости единство
В ее душе заключено.

Она заботой согревает
Свое любимое дитя,
И даже в мыслях охраняет,
Порой забыв и про себя.

В ее глазах увидишь счастье,
И сердце вдруг на миг замрет,
Когда кровинушка родная
Своими ножками пойдет...

Всю нежность, ласку отдавая
И не щадя душевных сил,
Она ребенка опекает
И украшает его мир.

Тебе, любимая, родная,
От нас от всех земной поклон
В таком красивом слове «мама»
Сакральный смысл ведь заключен.

А. Н.

МУДРІ ДУМКИ

► Господь Ісус всередині тебе, щоб Своєю присутністю заспокоїти тебе й зміцнити, адже Він знає, коли ти сумний і слабкий.

► Господь Ісус навколо тебе, щоб вести тебе, бо Він закликав тебе бути Його послідовником.

► Господь Ісус поруч із тобою, щоб охопити тебе своїми обіймами, адже Він так хоче захистити тебе.

► Будь упевненим, радісним і сміливим, бо куди б ти не пішов, туди ж піде й Господь.

РАНИ ВІД ЦВЯХІВ

Кілька років тому старий з осяйною усмішкою і з приємними манерами йшов вулицею Лос-Анджелеса. «Я — Ісус Христос, — говорив він, покладаючи руки на голови дітей. — Я повернувся, щоб заявити про свої права на Мій народ!» Поки біля цього сивого старого збиралася юрба, на іншому боці стояв служитель товариства Армії Спасіння і співав гімн: «Я впізнаю Його за ранами від цвяхів на Його руках...»

«А де рани від цвяхів на твоїх руках? Покажи їх нам! — зажадала юрба роззяв від удаваного месії. — Якщо ти справді Ісус, у тебе повинні бути сліди від розп'яття!»

Підстаркуватий самозванець змушений був з ганьбою заховатися в найближчій алеї.

Коли Христос повернеться на нашу Землю, ми з упевненістю дізнаємося, що це Він. Обману не повинно бути. Звернімо увагу, що пише про Його вознесіння Святе Письмо: «Як вони вдивлялися в небо, коли Він віддалявся, то два мужі в білих одежах постали перед ними і сказали: Галилейські мужі, чого стоїте і вдивляєтеся в небо? Цей Ісус, що вознісся від вас на небо, прийде так само, як оце ви бачили, коли Він відходив на небо!» (Дії 1:10,11).

«Цей Ісус» — тобто Той Ісус, Який у плоті й крові ходив по запилених дорогах Галилеї, Той Самий Ісус, Який втішав розбиті серця, вселяв надію в душі безнадійних і допомагав усім нужденним, Той Самий Ісус, Який зціляв хворих, воскрешав мертвих і виганяв бісів; Той Самий Ісус, Який пішов на хрест за тебе й за мене. Ісус із ранами від цвяхів на руках — цей Той Ісус, Який прийде вдруге.

Лев ТОЛСТОЙ

Вино губит телесное
здоровье людей, губит
умственные способности,
губит благосостояние семей
и, что всего ужаснее, губит
душу людей и их потомство,
и, несмотря на это, с
каждым годом все больше
и больше распространяется
употребление спиртных на-
питков и происходящее от
него пьянство.

Пора опомниться!

Заразная болезнь захватывает все больше и больше людей: пьют уже женщины, девушки, дети. И взрослые не только не мешают этому отравлению, но, сами пьяные, поощряют их. И богатым, и бедным представляется, что веселым нельзя иначе быть, как пьяным или полупьяным, представляется, что при всяком важном случае жизни: похоронах, свадьбе, крестинах, разлуке, свидании — самое лучшее средство показать свое горе или радость состоит в том, чтобы одурманиться и, лишившись человеческого образа, уподобиться животному.

И что удивительнее всего, это то, что люди гибнут от пьянства и губят других, сами не зная, зачем они это делают. В самом деле, если каждый спросит себя, для чего люди пьют, он никак не найдет никакого ответа. Сказать, что вино вкусно, нельзя, потому что каждый знает, что вино и пиво, если они не подслащены, кажутся неприятными для тех, кто их пьет в первый раз. К вину приучаются, как к другому яду, табаку, понемногу, и нравится вино только после того, как человек привыкнет к тому опьянению, которое оно производит. Сказать, что вино полезно для здоровья, тоже никак нельзя теперь, когда многие доктора, занимаясь этим делом, признали, что ни водка, ни вино, ни пиво не могут быть здоровы, потому что

питательности в них нет, а есть только яд, который вреден. Сказать, что вино прибавляет силы, тоже нельзя, потому что не раз и не два, а сотни раз было замечено, что артель пьющая в столько же людей, как и артель непьющая, сработает много меньше. И на сотнях и тысячах людей можно заметить, что люди, пьющие одну воду, сильнее и здоровее тех, которые пьют вино. Говорят тоже, что вино греет, но и это неправда, и всякий знает, что выпивший человек согревается только на коротко, а надолго скорее застынет, чем непьющий. Сказать, что если выпить на похоронах, на крестинах, на свадьбах, при свиданиях, при разлуках, при покупке, продаже, то лучше обдумаешь то дело, для которого собрались, — тоже никак нельзя, потому что при всех таких случаях нужно не одуреть от вина, а со свежей головой обсудить дело. Что важнее, случай, то трезвей, а не пьяней надо быть. Нельзя сказать и того, чтобы вредно было бросить вино тому, кто привык к нему, потому что мы каждый день видим, как пьющие люди попадают в острог и живут там без вина и только здоровеют. Нельзя сказать и того, чтобы от вина больше веселья было. Правда, что от вина на коротко люди как будто и согреваются и развеселяются, но и то и другое ненадолго. И как согреется человек от вина и еще пуще озябнет, так и развеселится от вина человек и еще пуще сделается скучен. Только стоит за-

йти в трактир да посидеть, посмотреть на драку, крик, слезы, чтобы понять то, что не веселит вино человека. Нельзя сказать и того, чтобы не вредно было пьянство. Про вред его и телу и душе всякий знает.

И что ж? И не вкусно вино, и не питает, и не крепит, и не греет, и не помогает в делах, и вредно телу и душе — и все-таки столько людей его пьют, и что дальше, то больше. Зачем же пьют и губят себя и других людей? «Все пьют и угощают, нельзя же и мне не пить и не угощать», — отвечают на это многие, и, живя среди пьяных, эти люди точно воображают, что все кругом пьют и угощают. Но ведь это неправда. Если человек вор, то он будет и водиться с ворами, и будет ему казаться, что все воры. Но стоит ему бросить воровство, и станет он водиться с честными людьми и увидит, что не все воры. То же и с пьянством. Не все пьют и угощают. Если бы все пили, так уже ненадолго бы оставалось и жизни людям: все бы перемерли; но до этого не допустит Бог: и всегда были и теперь есть много и много миллионов людей не пьющих и понимающих, что пить или не пить — дело не шуточное. Если сцепились рука с рукой люди пьющие и торгующие вином и наступают на других людей и хотят спойть весь мир, то пора и людям разумным понять, что и им надо схватиться с рукой и бороться со злом, чтобы их и их детей не споили заблудшие люди. Пора опомниться!

ДЕ ВИ БАЖАЄТЕ ЖИТИ?

У деяких країнах сьогодні люди не наважуються говорити про близький Прихід Христа, оскільки такий світогляд не входить у плани деяких честолюбних правителів, які сповідують безбожну ідеологію. В одній такій країні служитель церкви, якого я добре знав, відсидів три роки у в'язниці за те, що проповідував про близький Прихід Христа.

Думка про те, що Ісус скоро прийде, не подобалася Рубі, маленькій дівчинці, котра жила з батьками-місіонерами в чужій країні. Після шестирічного перебування за кордоном тато і мама Рубі зібралися у відпуст-

ку додому. Упродовж кількох тижнів Рубі передчувала зворушливу мить повернення в казкову країну її на-

родження. Та одного разу, коли її батьки говорили між собою про близький Прихід Ісуса, личко маленької Рубі стало сумним.

«Я не хочу, щоб Ісус прийшов зараз, — заплакала вона. — Я хочу додому!» Проте, помітивши засмучені обличчя батьків, Рубі жваво додала: «Але коли ми повернемося з Америки, я хочу, щоб Ісус прийшов!»

Ми живемо у «високошвидкісному» суспільстві – швидкісні автомобілі, швидкісні комп'ютери й така ж сама їжа – «фаст-фуд». Щоб пережити черговий робочий день, багато домогосподарок, керівників та студентів відчувають потребу в розумовому імпульсі, необхідному для досягнення поставленої мети, і віддають перевагу напоям із вмістом кофеїну. Такі люди штучно «збільшують обороти», вживаючи напої з вмістом кофеїну: каву, міцний чай та кола, а також недавно виведені на ринок енергетоники.

Кавовий «кайф»

Кожен п'ятий дорослий американець вживає понад 350 мг кофеїну на день – це достатня кількість для виникнення залежності. Чашка кави містить від 80 до 150 мг кофеїну, а чашка чаю, залежно від сорту, методу приготування й міцності заварки, 35-60 мг. Кола зазвичай містить 30-55 мг кофеїну в одній малій пляшці (360 мл). Напій «Хвиля», для прикладу, містить удвічі більше кофеїну, ніж звичайна кола. Енергетичні напої призначені для того, щоб викликати збудження головного мозку. Кофеїн підвищує рівень глюкози в крові, створюючи ілюзію припливу енергії.

Нові рубежі

Донедавна безалкогольні напої були єдиними дозволеними продуктами, що містять додатковий кофеїн. Управління з контролю за якістю харчових продуктів і лікарських препаратів (США) обмежило кількість додаткового кофеїну до 48 мг на ємність 240 мл. Однак потім з'явився «РедБулл» з 80 мг на 240 мл, «Адреналін-Раш» з 150 мг на 480 мл, «Джолт» з 280 мг на 705 мл та інші напої. Кава «Старбак» може містити до 330 мг на 480 мл. Рівень продажу цих тонізуючих напоїв не ймовірно зріс. Наприклад, продаж напою «Рокстар» із вмістом кофеїну до 360 мг на одну банку в 2007 році підвищився на 39%, а продаж «РедБулл» – на 19%.

Більше того, кофеїн почали додавати до складу багатьох продуктів – у вівсянку швидкого приготування, жувальну гумку, драже «желе-бо-би» (жувальні цукерки з твердою оболонкою та м'якою фруктоватою начинкою), шоколадні батончики, картопляні чіпси й м'ятні солодощі. Чому виробники роблять це? Доктор Гріффіте з Університету Джона Хопкінса говорить, що кофеїн викликає фізичну залежність, чим і обумовлюється «лояльність» споживачів. Це, без сумніву, основна причина такого широкого використання кофеїну як харчової добавки.

Зворотний бік медалі

Кофеїн вважають психотропними ліками, оскільки він стимулює центральну нервову систему, збуджує розумову активність й активізує діяльність людини. Дорослі можуть відчувати психологічний ефект кофеїну після прийому навіть такої невеликої його кількості, як одна чашка кави або дві пляшки коли.

Кофеїн, як відомо, має різні психологічні ефекти, пов'язані з його здатністю стимулювати. А як кофеїн впливає на наше здоров'я?

Надмірне вживання напоїв із вмістом кофеїну може призвести до появи дратівливості, безсоння й уривчастого сну, нервозності, тремору, занепокоєння й печії, а також імпульсивного мігренового болю. Інші побічні ефекти – це підвищення рівня жирних кислот крові, підвищення тиску та/або рівня холестерину в сироватці крові, нерегулярне серцебиття й пульсації, а також великий ризик серцевої аритмії та інфаркту міокарда, підвищене вироблення кислоти шлункового соку та загострення пептичної виразки, посилення симптомів ПМС (передменструального синдрому), підвищений ризик раку сечового міхура, прямої кишки, народження недоношеної дитини й високі втрати кальцію з сечею.

Не всі проведені раніше дослідження показали, що кава підвищує рівень холестерину в крові. Однак останні експерименти виявили тісний зв'язок вживання кави з рівнем гомоцистеїну в сироватці крові, фактора ризику серцево-судинних захворювань. Вживання однієї чи більше чашок кави на день збільшує рівні інтерлейкіну-6 і С-реактивного протеїну, а також інших маркерів загального запалення, які вважаються факторами серцево-судинних захворювань.

Вживання кави та чаю зменшує виведення негемового заліза з їжі на 40-60%, збільшуючи таким чином ризик розвитку анемії.

Ефект збудження

Незважаючи на те, що кофеїн покращує продуктивність у розв'язанні простих завдань, які вимагають уваги, він погіршує продуктивність, пов'язану з дією короточасної пам'яті. Також кофеїн викликає погіршення тонкої моторної координації через тремтіння рук і долонь. Неприродне збудження, пов'язане з високим споживанням кофеїну, зазвичай супроводжується депресією чи занепадом духу.

Наші діти випивають надмірну кількість напоїв, наприклад, «коли». Педіатри вельми занепокоєні цим фактом, оскільки приблизно одна третина дітей, які споживають велику кількість кофеїну, виявляють гіперактивну поведінку, типову для кофеїнофагії. Через невеликий обсяг свого тіла діти, випиваючи одну пляшку «коли», отримують кількість кофеїну, еквівалентну тій, яка дістається до-

рослій людині, яка випила 4 чашки кави.

Кофеїн – наркотична речовина, здатна спричинити звикання, і його регулярне вживання може призвести до залежності. Люди стають залежними від відчуття припливу енергії, яку він забезпечує, і не можуть прожити жодного дня без його ефекту збудження. Якщо регулярні споживачі кофеїну намагаються «зав'язати», то перші дні відмови від кофеїну можуть супроводжуватися підвищеним занепокоєнням, головним болем, дратівливістю й занепадом сил. Симптоми відмови від кофеїну тимчасово полегшуються за допомогою його прийомів, що, безсумнівно, сприяє зміцненню залежності від цієї речовини.

Розлад сну

Вживання кофеїну за 3-5 годин до сну викликає порушення сну в більшості людей. Дослідження, проведені доктором Ройерсом в центрі порушень сну (госпіталь Генрі Форда, Детройт), виявили, що кофеїн перешкоджає дії аденозину, мозкового регулятора природного сну. Аденозин, як правило, допомагає приготувати організм до сну, стримуючи взаємодію між нервовими клітинами (нейронами). Коли в організмі наявний кофеїн, він не дає аденозину можливості досягти рецепторів нейронів. Якщо аденозин не сповільнить взаємодії між нейронами, активність вашого мозку залишиться високою, і ви не відчуєте сонливості.

Кофеїн також викликає розлад нічного сну. Вживання кофеїну є причиною частих коротких пробуджень у нічний час. Це зменшує відновлювальний ефект сну.

Оскільки безпека кофеїну часто ставиться під сумнів, вживання чаю, кави та напоїв на зразок «кола», а також енергетичних напоїв із великим відсотком вмісту кофеїну, не може бути виправдане можливою відсутністю негативних наслідків. Маленькі діти та вагітні жінки особливо повинні уникати вживання продуктів і напоїв із вмістом кофеїну. Для енергетичного підживлення людині слід вдаватися не до кофеїну, а до більш природних і безпечних засобів. Регулярні вправи, упорядкований графік сну і належна дієта можуть допомогти підвищити рівень вашої життєвої енергії.

**Доктор Уїнстон Крейг,
спеціаліст у галузі дієтології**

Господь-Цілитель

Хочу розповісти, як мене зцілив Господь. 17 років свого життя я присвятив важкому спорту, тому дуже часто «зривав» спину. Бувало, що цілий місяць не вставав із ліжка. Але прийшов час, коли я прийняв Господа й уклав з Ним заповіт. І ось одного разу на роботі, переносючи сирі дошки, я знову відчув біль у спині. Після цього більше не міг працювати, і мене відпустили додому. Я міг тільки лежати, бо вставати було дуже боляче. Настала п'ятниця, і я подумав про те, що в суботу не зможу піти на богослужіння. Дружина зателефонувала пастору. Цього ж вечора він нас відвідав. Пастор прочитав мені кілька підбадьорливих текстів із Біблії, а потім додав: «Якщо ти повіриш словам Христа й покладешся на Нього, Він дасть тобі здоров'я». Я вирішив, що в суботу обов'язково повинен піти до церкви. Служіння я переніс складно, тому що 3 години довелося стояти на ногах, бо не міг сісти через сильний біль. Уся церква за мене молилася. Пастор запропонував у неділю здійснити обряд елеєпомазання й особливу молитву про зцілення, і я погодився. Наступного дня з болем і сльозами на очах став на коліна, щоб наді мною помолилися. І ось я відчув на своїй спині від самого таза й до шийного хребця якийсь дотик, якого я не можу пояснити словами. Я відчув полегшення й ліг у ліжко. У понеділок уранці я мав іти на роботу. У думках у мене був страх. Я боявся болю. Але коли почав вставати, зрозумів, що нічого не болить. Я вдячний Богові за те, що Він мене зцілив, коли я довірився Йому.

«Як хтось між вами хворіє, нехай покликає пресвітерів Церкви і хай помоляться над ним, намастивши його оливою в ім'я Господнє. І молитва віри спасе хворого...» (Якова 5:14,15). «...Бо Я – Господь, Лікар твій!» (Вих. 15:26).

Микола Голубков

Рецепти

Фокача з черешнею

- 350 мл теплої води
- 10 г дріжджів
- 50 г цукрової пудри
- 1 ч. л. солі
- 50 мл оливкової олії
- 500 г борошна 1-го ґатунку
- 1 кг черешні

Розвести дріжджі в теплій воді. Додати сіль, цукрову пудру, борошно. Тісто має вийти не круте, а дуже м'яке, трохи рідкувате. Долити олії й знову перемішати. Дати постояти в теплому місці 40 хв. З черешні вижати кісточки.

Змастити олією форму для випікання (бажано круглий) з бортами висотою 2 см. Акуратно викласти тісто, не придавлюючи. По всій поверхні розкласти черешню, злегка втискаючи її в тісто, і відразу поставити в розігріту до 180 °С духовку. Випікати до золотистого кольору.

Примітка: замість черешень можна використовувати некислі вишні, сливи (без кісточок), шматочки яблук.

Соєве суфле

- 2 склянки замоченої сої
- 500 мл води
- ½ ч. л. солі

Сою замочити на ніч, промити. У блендері збити сою з водою та сіллю до однорідної консистенції. Викласти суміш у деко з високими бортами. Випікати суфле в духовці упродовж 30 хв при температурі 200 °С. Використовувати готове суфле як начинку для пирогів, котлет, млинців, у сирну масу, додаючи за смаком цукор, ваніль і сіль. Суфле також можна додати до сирного крему в торті.

Християнський радіотелецентр
«ГОЛОС НАДІЇ»

Увага! З 1 вересня 2010 року
змінився розклад трансляції
програм РТЦ «Голос Надії»

Слухайте нас на Першій програмі
Українського радіо:

Субота 17:30-17:45
Неділя 08:55-09:00;

Другій програмі Українського радіо
«Промінь» (FM 105):

Понеділок 11:55-12:00
Вівторок 18:15-18:30

04071 Київ-71, а/с 36,
«Голос Надії»

Дивіться

щопонеділка о 20:00
та щоп'ятниці о 06:30 та 09:00

ВІСТІ
НАДІЇ

Випуск новин "Вісті Надії"
на телеканалі "Надія"

Про найрезонантніші події
та явища в економіці,
політиці та соціальному
житті, про духовний запенад
та відродження в
Україні й на планеті.

www.hopechannel.info

Наша адреса:

Якщо Ви бажаєте пожертвувати кошти
на розвиток газети, то можете це зробити
через банк.

Наші реквізити:

Ідентифікаційний код:
ЄДРПОУ 19350731
Адреса: 04107, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10А
Рахунок: 26006149457
МФО 380805
Найменування банку
«РАЙФФАЙЗЕН БАНК АВАЛЬ» у м. Києві

СМИРЕННЯ —

РИСА СЛАБКИХ ЧИ СИЛЬНИХ?

Дорогі друзі, нам цікаво знати ваші відповіді на деякі запитання, пов'язані з вірою в Бога. Просимо вас бути щирими. Відповіді на запитання надсилайте на адресу редакції. Результати опитування будуть опубліковані в одному з номерів нашої газети.

Особисті дані:

■ Ваш вік:

до 18 років — ☐;
18-30 — ☐;
30-45 — ☐;
45-60 — ☐;
більше 60 — ☐.

■ Освіта:

початкова — ☐;
середня — ☐;
середньотехнічна — ☐;
вища — ☐.

■ Місце проживання:

велике місто — ☐;
місто — ☐;
сільська місцевість — ☐.

■ Як часто ви відвідуєте церкву і яку:

1. Який, на вашу думку, синонім можна дібрати до слова «смирений»?

☐ слабкої сили волі;
☐ мудрий;

☐ безвідмовний;
☐ скромний.

2. Чи повинен християнин мати смирення?

☐ так; ☐ не обов'язково;
☐ в окремих ситуаціях.

3. У чому виражається смирення?

☐ у нездатності протистояти насильству, грубості;
☐ у відсутності гордині;
☐ у низькій самооцінці.

П. І. Б. _____

Адреса _____

Три читачі за підсумками жеребкування отримають у подарунок книгу на духовну тему.

Нам пишуть

Уважаемая редакция! Долгое время я находился на распутье: дорога налево, дорога направо, а за спиной — свалка газет в виде погнутых металлических пластин темного цвета. Так было передано во сне мое положение после обращения в редакции различных газет.

И вот я получил вашу газету «Вечное Сокровище». Внимательно прочел ее и понял, что это Божье послание ко мне и что через эту газету я смогу также доносить истину Божью людям. Пусть и в стихотворной форме ▶.

С уважением Петр Доля,
г. Киев

Біблійних пророцтв вже багато збулося
В житті всіх земних народів,
І їх життєдайне, стрімке відголосся
Відчутне і нині, на подив.

Для духу, для розвитку нам всім дано
Біблійні чіткі настанови,
«Та ми неслухняні», — кажу це давно,
Бо нехтуєм Божі канони.

Дві тисячі років тому на Землі
З'явився Господь і Учитель,
Це Він наш Заступник великий і Друг,
Це Він наш Єдиний Спаситель.

Тож звернемо очі тепер до Христа
І приймемо Божі пророцтва.
І будемо чекати пришествя Христа,
Піднявши біблійні свідоцтва.

Нам пишуть

Уважаемая редакция! В моей жизни были необычайные опыты, когда враг всякой правды всячески старался погубить меня. Он являлся ко мне каждую ночь и пытался останавливать дыхание, впускал невероятные страхи, вызывал паралич рук и ног. Это было ужасно. Я благодарю Бога, Который напомнил мне слова молитвы «Отче наш», слышанные в раннем детстве от мамы. Я произнесла вслух часть этой молитвы — и враг удался. Я же почувствовала прилив духовных сил и бодрости. С тех пор я живу в тесном союзе с Господом Христом, Отцом Небесным и Святым Духом. Уповаю на Бога, чувствую радость и мир, чего желаю всем читателям нашей христианской газеты.

Ольга Калюжная,
г. Новоазовск,
Донецкая обл.

ЗАОЧНА БІБЛІЙНА ШКОЛА

Дорогий друже!

Вашим вірним помічником під час вивчення Біблії можуть стати заочні біблійні курси (ЗБК). Уроки цих курсів допоможуть отримати відповіді на найрізноманітніші запитання.

Ми пропонуємо такі курси:

- «Нове життя» (серія уроків для вивчення основних біблійних істин);
- «Сила відродження» (поглиблений біблійний курс);
- «Небесна перлинка» (курс для дітей 6-10 років);
- «Таємниці пророцтв Даниїла» (уроки з вивчення книги Даниїла);
- «10 запитань до Бога» (уроки для молоді);
- «Формула життя» (уроки для підлітків та молоді (рос. мовою));
- «Когда любовь возвращается домой» (курс з вивчення психології сімейного життя (рос. мовою)).
- Ви маєте можливість отримувати уроки як українською, так і російською мовами.

03071, Київ-71, а/с 36,
Заочні біблійні курси.

Щомісячна газета «Вічний Скарб»

Видавець — християнське видавництво
«Джерело життя»

Відповідальний за випуск: директор видавництва

«Джерело життя» Василь Джулай

Головний редактор видавництва: Лариса Качмар

Відповідальний редактор: Віліна Меркулова

Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Коректори: Ганна Борисовська, Інна Джердж, Світлана Романчук

Дизайн та верстка: Юлія Смаль

Наклад: 100 000 прим.

Адреса: 04107, м. Київ, вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net; тел.: (044) 428-84-38

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

Свідectво про державну реєстрацію
Серія KB №8176 від 03.12.2003